

๑

หญิงหวา

สรวิศ ศิลป์ศุภา เลี้ยวรถเข้าไปในโรงพยาบาลชื่อดังซึ่งตั้งอยู่ใจกลางกรุง วันนั้นเขาพามารดาซึ่งมีนัดตรวจร่างกายมาส่งที่นั่นตั้งแต่ช่วงเช้า จากนั้นจึงกลับไปสะสางงานที่บริษัทผลิตอุปกรณ์การแพทย์ซึ่งเป็นกิจการของครอบครัว จนเมื่อประมาณสิบห้านาทีก่อน มารดาส่งข้อความมาบอกว่าตรวจร่างกายใกล้เสร็จแล้ว ให้มารับในอีกหนึ่งชั่วโมง สรวิศซึ่งไม่ได้ติดธุระอะไรจึงกลับมาที่โรงพยาบาลก่อนเวลานัดหมาย

ครอบครัวของสรวิศมีด้วยกันสามคนคือ ตัวเขา ดารินผู้เป็นมารดา และแสนศรีนัยพี่ชายฝาแฝด แต่ปัจจุบันพี่ชายประสบปัญหาส่วนตัวจึงไปอาศัยอยู่ที่ต่างประเทศ ทิ้งให้เขากับมารดาอยู่กันเพียงลำพัง สรวิศจึงมักแบ่งเวลามากอดดูแลมารดาเสมอ เพื่อชดเชยแทนพี่ชาย และไม่ให้ท่านต้องเหงาหรือว่าเหว่มากเกินไป

เมื่อจอตตรวจเสร็จเขาก็เดินเข้าร้านสะดวกซื้อซึ่งอยู่ในบริเวณนั้นเป็นอันดับแรก เนื่องจากมารดาต้องอดข้าวอดน้ำตั้งแต่เมื่อคืน เขาจึงหาขนมมมเนยไปให้ท่านได้รับประทานเพื่อคลายความหิว จากนั้นก็ตรงไปยังศูนย์

และคลินิกหัวใจซึ่งทราบดีว่าอยู่ส่วนไหนของโรงพยาบาล เนื่องจากเคยมาที่นี่หลายครั้ง

สรวิตสนิทสนมกับ ‘หมอแทน’ หรือนายแพทย์ธวัชวัฒน์ เตโชดม ซึ่งเป็นบุตรชายเจ้าของโรงพยาบาล ก่อนมารดาจะมาตรวจเขาก็โทร. หาฝ่ายนั้นอยู่เหมือนกัน เพราะต้องการทราบช่วงเวลาที่สะดวก ไม่ต้องรอคิวนาน และได้รับคำแนะนำว่ามาได้ตลอดเพราะมีบุคลากรที่เพียงพอสำหรับให้บริการ

เมื่อขึ้นไปถึงชั้นดังกล่าว สรวิตก็เข้าไปสอบถามเจ้าหน้าที่ที่ประจำอยู่ตรงเคาน์เตอร์ จนทราบว่ามารดากำลังรอผลตรวจอยู่ด้านใน เขาจึงเข้าไปนั่งรอในห้องพักรับรองตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่

สรวิตเดินไปนั่งรอบนโซฟาซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับชั้นหนังสือ เขาหยิบหนังสือพิมพ์เศรษฐกิจฉบับวันนี้มาเปิดอ่านฆ่าเวลา ทว่านั่งไปไม่ได้ไม่นานกลับรู้สึกเหมือนกับว่ามีใครบางคนจ้องมองอยู่

ถึงจะเป็นคนรุ่นใหม่ที่ไม่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาตินัก แต่ยามที่ห้องพักรับรองไร้ผู้คนเช่นนี้ก็อดที่จะขนลุกไม่ได้ สรวิตลดหนังสือพิมพ์ลงกวาดตามองไปรอบๆ ห้อง จนบังเอิญไปสบกับดวงตาดำลึบลูหนึ่งเข้า

สองสายตาสประสานกันนิ่งกว่าจิตใจ...

อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้หญิง อายุประมาณสามถึงสี่ขวบ ทำทางสะลึมสะลือคล้ายเพิ่งตื่นนอน ด้วยความที่ไม่คุ้นเคยกับเด็ก สรวิตจึงไม่คิดจะกล่าวทักทาย ได้แต่ยกหนังสือพิมพ์ขึ้นมาบังหน้าไว้ดังเดิม ทว่าไม่ถึงนาทีต่อมาในห้องพักรับรองเขาก็มีเสียงร้องให้จ้า

เขาอีกอึกด้วยความตระหนก ไม่รู้จะปละบโยนยังไงให้อีกฝ่ายเงียบ จึงได้แต่เดินออกไปด้านนอกหวังหาตัวช่วย แต่กลับไม่พบใครเลย แม้แต่เจ้าหน้าที่สาวสวยที่เคาน์เตอร์คนเมื่อครู่

“ช่วยแล้วไง” สรวิตยกมือเกาหัว ย้อนกลับมาในห้องก็เห็นเด็กน้อยสะอึกสะอื้นราวกับโดนทำร้ายก็ไม่ปาน “เอาไงดีวะเนี่ย” หนุ่มโสดผู้เคยดูแลแต่ผู้หญิงอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบหมดหนทาง จะเดินหนีไปโดยทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

ก็สงสารเด็ก จะปลอบโยนก็ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน

“เอ่อ...คือ...” แค่นี้เขาเอ่ยปาก เสียงร้องไห้ก็ดูเหมือนจะดังมากกว่าเดิม “เฮ้ย! อย่าร้องสิครับ อย่ายังไม่ทันทำอะไรเลย” ผู้ชายอายุสามสิบได้แต่เงอะงะ ก่อนจะหนีบางอย่างออกแล้วพุ่งไปยังถุงของกินที่เพิ่งซื้อมา

“อามีขนมปังด้วย หนูอยากทานไหมครับ” คนตัวโตยกายลงบนพื้น นำเสนอสิ่งของในมือเต็มที่ “มีนมด้วยนะ หลากกล่องเลย”

ดูเหมือนจะได้ผลพอประมาณ เพราะเด็กน้อยเบาเสียงลงเหลือเพียงแรงสะอื้น

“หิวใช่ไหมล่ะ ทานได้นะครับ”

เด็กน้อยส่ายหน้าพร้อมกับพูดอ้อมอ้อม “คุณแม่ไม่ให้รับของจากคนแปลกหน้าค่ะ”

คนแปลกหน้าหนึ่งไปอีตื้อใจ ก่อนนมุปากจะปรากฏรอยยิ้มด้วยความเอ็นดู

“อาไวใจได้นะ”

เด็กหญิงตัวน้อยส่ายหน้า ปากเริ่มคล้ายจะร้องไห้อีกรอบ

“เฮ้ย! อย่าร้องครับ อย่าร้อง ันทำอะไรดี ให้อาพาไปหาคุณแม่ไหม”

“คุณแม่...ทำธุระ...บอกให้...ยิ...หวารอตรงนี้”

เสียงเจือสะอื้นที่ฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างทำให้สรวิตอมยิ้ม อดชื่นชมไม่ได้ อายุเพียงเท่านี้ก็ดูจะเข้าใจเหตุผลของผู้ใหญ่

“แล้วหวารอให้ทำไม่ครับ หรือว่ากลัวอา” จับใจความได้จากคำพูดเมื่อครู่ เขาก็เอ่ยเรียกเด็กน้อยได้อย่างเต็มปากเต็มคำ ‘ยิหาว’ ชื่อที่แปลว่าดวงใจ ช่างเป็นชื่อที่เหมาะสมกับเจ้าตัวจริงๆ

เด็กหญิงไม่ตอบ มีเพียงดวงตาที่จ้องเขาเขม็ง บ่งบอกให้รู้กลายๆ ว่าเดาถูก

“อาไม่ทำอะไรยิหawahรอกครับ อาก็มารอคคุณแม่เหมือนกัน” สรวิต

ยื่นมือไปลูบผมยาวที่กระเซิงนิดๆ เขารู้สึกถูกชะตากับเด็กหญิงอย่างบอกไม่ถูก ใบหน้ากลมเหมือนก้อนแป้ง ดวงตาดำขลับ ขนตายาว จมูกโด่ง แก้มยุ้ยแดงระเรื่อต้งเด็กสุขภาพดี อุดคุดไม่ได้ว่าพอกับแม่เธอคงหน้าตาดีชนิดหาตัวจับยาก ลูกถึงได้นำรักนำชังถึงเพียงนี้

“คุณแม่ของคุณอามาตรตรวจคนไข้หรือคะ”

“เปล่าครับ คุณแม่ของอามาตหามอ”

“ไม่ะบายหรือคะ คุณแม่ยิวหาตรวจได้” เมื่อน้ำตาเริ่มแห้ง เด็กหญิงก็เจรจาเจื่อยแจ้ว

“แสดงว่าคุณแม่ของยิวหาเป็นหมอ”

“มายชายหมอ แต่ตรวจได้” เด็กหญิงส่ายหน้า พยายามอธิบายเพิ่มเติม

“นั่นก็เป็นพยาบาล”

“มายชาย เป็นพี่เทคะ”

“พี่เทคะ?” สรวิตยกมือเกาหัว ด้วยไม่เข้าใจสิ่งที่หนูน้อยพูดนัก คิดเอาเองว่าอาจเป็นคำศัพท์เฉพาะทางการแพทย์ที่หนูน้อยจำมาจากคนอื่น ๆ

“แล้วคุณแม่บอกหรือเปล่าครับว่าจะเสร็จเมื่อไหร่”

เด็กหญิงส่ายหน้าอีกครั้ง พร้อมทั้งยกมือลูบท้อง

“หิวใช่ไหมล่ะ”

เธอผงกศีรษะเล็กน้อย

“นี่ไง ทานนมกับขนมปังของอา”

เด็กหญิงตัวน้อยจ้องขนมตาละห้อย ทว่าปากกลับปฏิเสธว่า “มายเป็นไรคะ ยิวหาทานได้”

สรวิตมองพฤติกรรมนั้นอย่างแปลกใจ ปกติเด็กอายุแค่นี้ความยับยั้งชั่งใจแทบไม่มี แต่ดูเหมือนยิวหาจะได้รับการสั่งสอนมาอย่างดีถึงได้รู้จักการหักห้ามใจ

“อ้อ! ยิวหายังไม่รู้จักกาลสินะ งั้นเรามาแนะนำตัวกันก่อน อาชื่อเสื่อ

ครับ ลองเรียกสิ อาเลื้อ”

“อาเลื้อ...”

“เลื้อครับ ไม่ใช่เลื้อ”

“เลื้อ...”

“โอเคครับ เลื้อก็เลื้อ” สรวิตถอนหายใจอย่างจำนน ด้วยไม่รู้จะแก้
 ยังไงให้เด็กน้อยเรียกชื่อตนได้ชัดขึ้น “เอาเป็นว่าตอนนี้เรารู้จักกันแล้วนะ
 เพราะฉะนั้นก็ทานได้แล้วใช่ไหมครับ”

เด็กหญิงพยักหน้าหงึกๆ ตาและปากยิ้มในเวลาเดียวกัน

สรวิตจัดแจงแกะถุงขนมปังแล้วส่งให้เด็กน้อย จากนั้นก็หยิบกล่อง
 ขนมขึ้นมาเจาะแล้วส่งให้อีก แต่มือของอีกฝ่ายถือขนมปังไว้ทั้งสองข้าง เขา
 จึงต้องถือไว้ก่อนและยื่นให้เมื่ออีกฝ่ายร้องขอ

“คุณอาทานด้วยไหมคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ยิวาทานเถอะ” สรวิตปฏิเสธ แม้จะใกล้เที่ยงเต็มที
 แต่พอเห็นเด็กน้อยกินอย่างมีความสุข เขาก็อึดไปด้วย

“ทานด้วยกัน...”

ไม่พูดเปล่า เด็กหญิงยื่นขนมปังให้เขา

สรวิตก้มลงไปกัดคำเล็กๆ ด้วยไม่กล้าซัดใจ กลัวแม่ตัวดีจะโยเย

“นมด้วยค่ะ”

สรวิตยอมเออออ ดูปไปนิดด้วยกลัวเด็กหญิงจะไม่อึด

คนสองวัยผลัดกันกินขนมปัง ผลัดกันดื่มนมและพูดคุยกันพักใหญ่
 จนอึดหน้า เด็กหญิงเริ่มนั่งเงิบอีกครั้ง ระหว่างที่สรวิตกำลังหาเรื่องชวน
 คุย พลันสมาร์ตโฟนซึ่งอยู่ในกระเป๋าแกงก็สั่น เขาจึงหยิบมาเปิดดู พบ
 ว่าเป็นสายจากหมอแทนที่ไทร. มาสอบถามความคืบหน้าเรื่องผลการตรวจ
 ของมารดาเขา พร้อมทั้งขอโทษที่ไม่ได้มาต้อนรับด้วยตนเองเนื่องจากติด
 งานด่วน สรวิตตอบกลับไปว่าไม่เป็นไร และนัดแนะว่าถ้าว่างค่อยเจอกัน

พอวางสายยังไม่ทันเก็บสมาร์ตโฟนใส่กระเป๋า คนตัวเล็กก็ป็นขึ้นมานั่งบนตัก ตาจ้องเขม็งไปที่สมาร์ตโฟนอย่างสนใจ

“มีการ์ตูนใหม่คะ”

เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองเขาตาแป๋ว ดวงตาดำขลับเต็มไปด้วยความคาดหวัง มีหรือที่สรวริศจะทานทนการอดอ้อนนั้นได้

“มีครับ ยิหว่าอยากดูอะไรเอ่ย”

“ดูพาวเวอร์พัฟเกิร์ลส์คะ”

คนฟังอึ้งไปชั่วขณะด้วยไม่ค่อยสันทัดเรื่องการ์ตูนของเด็กผู้หญิงเท่าไหร่นัก กระนั้นก็พิมพ์ชื่อในช่องค้นหาของเว็บไซต์ชื่อดัง พอลิสต์รายการการ์ตูน देखขึ้นมาก็ยื่นให้

“อันนี้ใช่ใหมครับ”

“ใช่ค่า” เด็กน้อยปรบมืออย่างภูมิใจ เอนหลังพิงอกเขาพร้อมทั้งหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาถือเองอย่างเก๋ๆ กังๆ

“ยิหว่าชอบหรือครับ”

“ชอบคะ ยิหว่าอยากเป็นบับเบิลส์ จะได้มีพลังเยอะๆ”

“ทำไมถึงอยากได้พลังเยอะๆ ละครับ”

“ยิหว่าจะเอาไว้ช่วยคุณแม่จากคนใจร้าย”

“หือ คนใจร้าย?” คนฟังเลิกคิ้วสูงด้วยความสงสัย

“อ้า คุณยายกับป้ามลิใจร้าย”

นั่นเป็นประโยคบอกเล่าของเด็กน้อยที่สายตายังไม่ละจากภาพเคลื่อนไหวบนหน้าจอสมาร์ตโฟน

“ใจร้ายยังงั้นหรือครับ บอกอาได้ไหม” ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขาต้องสนใจ แต่รู้สึกใจกระตุกเมื่อคิดว่าหากมารดาของเด็กน้อยโดนรังแกแล้วเธอจะรอดอย่างนั้นหรือ

“อู๊ย!” เด็กน้อยยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดปาก เงยหน้าขึ้นมองหน้าเขาคลายเป็งรู้สึกตัวว่าพูดสิ่งไม่สมควรออกมา “ยิหว่าไม่ได้พูดอะไรนะคะ”

“อ้าว...” สรวิตอุทานด้วยความเคลือบแคลง เขาเดาว่ามารดาของเด็ก หรือไม่ก็คนใจร้ายพวกนั้นคงกำชับเด็กน้อยว่าไม่ควรพูดให้ใครฟังเป็นแน่ “เออะ ไม่พูดก็ไม่พูด”

พอเขาไม่ซ้กใช้ เด็กน้อยก็ยิ้มหวาน หันไปสนใจการ์ตูนต่อ

“แล้วคนใจร้ายรังแกยิวหรือเปล่าครับ” สรวิตพูดลอยๆ แต่ก็ได้คำตอบที่อยากได้ยิน

“ไม่หรอกค่ะ คุณแม่เคยตวาดคนพวกนั้นว่าจะทำอะไรกับคุณแม่ก็ได้ แต่ห้ามมายุ่งกับยิวหา ไม่งั้นคุณแม่จะแจ้งตำรวจค่ะ”

สรวิตได้ฟังแล้วก็อดชื่นชมมารดาของยิวหาไม่ได้ ที่ปกป้องลูกอย่างสุดความสามารถ

“จริงสิ!”

ท่าที่ตื้นๆ ของคนบนटकพลอยทำให้สรวิตตกใจไปด้วย

“มีอะไรหรือครับ”

“คุณอาห้ามบอกคุณแม่นะคะ ว่ายิวหาดูการ์ตูน”

“ทำไมล่ะครับ” สรวิตถามกลับอย่างไม่เข้าใจนัก เท่าที่เห็นพ่อแม่สมัยใหม่ก็มักปล่อยให้ลูกอยู่กับเทคโนโลยีหรือไม่ก็หน้าจอทีวีเพื่อจะได้ไม่วิ่งชน

“คุณแม่ไม่ชอบให้ยิวหาดูค่ะ คุณแม่บอกว่าจะเฉียดตายตา”

“หือ! ขนาดนั้นเลย”

“ใช่ค่ะ คุณแม่บอกว่าถ้าดูบ่อยๆ ยิวหาต้องโผล่แว่น ยิวหาไม่ชอบแว่น”

“งั้นอาเก็บตึกว่า เดี่ยวคุณแม่ยิวหาจะดูเอา” สรวิตจะหยิบสมาร์ตโฟนกลับคืน แต่มือป้อมตะครุ๊ปไว้อย่างรวดเร็ว

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณแม่มาอยู่”

คนฟังหัวเราะร่วนเมื่อได้ฟังคำตอบ ตัวเท่านั้นรู้จักเจ้าเล่ห์เสียแล้ว เขาก็ได้แต่หวังว่าแม่ของเด็กน้อยจะมีเหตุผลมากพอ ไม่ด่าเขาเปิงไปเสียก่อน เพราะทำให้เด็กหญิงตัวน้อยเเมนข้อห้าม

สองคนต่างวัยนั่งดูการ์ตูนกันอย่างเพลิดเพลินจนแทบจะลืมเวลาว่าผ่านไปนานเท่าไร จวบจนได้ยินเสียงเปิดประตูห้องถึงได้เงยหน้าขึ้นมอง

“คุณแม่...” เด็กหญิงตัวน้อยไต่ลงจากตักของสรวิตอย่างรวดเร็ว แล้ววิ่งไปหาหญิงสาวที่กำลังประคองมารดาของเขาเข้ามา

“ตื่นนานแล้วหรือคะ”

“นานแล้วค่ะ” เด็กน้อยกระโดดเข้าสู่อ้อมกอดผู้ที่เรียกว่าแม่ พุดคุยเสียงเจื้อยแจ้ว ใบหน้าประดับไปด้วยรอยยิ้ม

“หนูยิวหาสินะคะ น่ารักน่าชังอย่างที่เล่าให้ป้าฟังเลย”

หญิงสาวยิ้มรับก่อนจะขยับตัวเพื่อให้เด็กน้อยได้ทำความเคารพอีกฝ่าย “ยิวหาสวัสดิ์คุณยายสินะ”

“ซาหวัตดีค่ะ”

“สวัสดิ์จ้า มารยาทดีจัง รู้จักมีสัมมาคารวะด้วย”

“ขอบคุณค่ะ” เด็กน้อยพนมมือไหว้อย่างนอบน้อมอีกครั้ง ก่อนจะหันมาเจื้อยแจ้วกับมารดาต่อ

“คุณแม่ขา ยิวหาเล่นกับคุณอาชะนุก...ชะนุก”

คนที่โดนเรียกว่า ‘อา’ ยืนตัวแข็งทื่อ รู้สึกคล้ายหายใจหายคอไม่ออก ตั้งแต่เห็นหญิงสาวผู้เป็นแม่ของเด็กน้อยก้าวเข้ามาในห้องแล้ว และทันทีที่ฝ่ายนั้นหันมาประสานสายตา หัวใจเขาก็แทบหยุดเต้น

คนทั้งสองยืนจ้องหน้ากันอยู่อึดใจ ก่อนฝ่ายหญิงจะก้มลงอุ้มเด็กหญิงตัวน้อยแล้วจាំหน้าออกไปด้วยสีหน้าตระหนก

“หนูขวัญ! จะรีบไปไหนจ๊ะ”

เสียงของมารดาทำให้สรวิตได้สติจึงทะเล้งพรวดตามออกไป แต่เมื่อไปถึงด้านนอกห้องกลับไม่พบใครเลย

“มีอะไรหรือเปล่าลูก”

“เมื่อกี้คุณแม่ตรวจห้องไหนครับ” สรวิตกลับเข้ามาถามละล่ำละลัก สีหน้าทั้งแตกตื่นและร้อร่น

“ห้องตรวจที่หกนะ ว่าแต่มีอะไร...เสื่อ!”

ดารินยังไม่ทันพูดจบ บุตรชายก็วิ่งออกไปเสียแล้ว เธอจึงรีบเดินตามไปด้วยความสงสัยกับพฤติกรรมของเขา

ห้องตรวจที่ว่าอยู่ค่อนข้างลึกเข้าไปด้านใน เมื่อสรวิศวิ่งไปถึงก็เปิดประตูอย่างถือวิสาสะ ทว่าในห้องกลับไร้ผู้คน

“อะไรกันเสื่อ ทำคนอื่นตกอกตกใจหมดแล้ว” มารดายื่นมือไปรั้งแขนบุตรชายไว้ เพราะเขาเริ่มทำตัววุ่นวายมากขึ้นทุกที

“ผม...” สรวิศยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ภาพในหัวตึกันมัวไปหมด “ผมต้องการพบผู้หญิงคนเมื่อก็ครับ ผมต้องคุยกับเธอ”

“อ้อ หนูขวัญ?”

“ครับ ผมต้องการคุยกับขวัญ”

“ลูกรู้จักเธอเหรอ”

“ครับ เราเคยรู้จักกัน”

๒

พาวัว

สรวิศกลับมาถึงบ้านในอีกสองชั่วโมงต่อมา เขาพยายามตามหา พาวัวรวมถึงถามพยาบาลประจำชั้น แต่ก็ได้คำตอบว่าเธอกลับไปแล้ว พอขอเบอร์โทรศัพท์ก็พบว่าพาวัวไม่ใช่เจ้าหน้าที่ประจำของที่นั่น เพียงแค่มาดูเคสต่างๆ แทนเจ้าหน้าที่ที่ป่วยกะทันหันเท่านั้น สรวิศจำต้องกลับบ้านมือเปล่า แถมตลอดทางยังโดนมารดาสอบสวนถึงการกระทำของเขาก็ก

“นี่เสื้อจะไม่บอกอะไรแม่จริงๆ ไซ้ไหม”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ คุณแม่ขึ้นไปพักผ่อนดีกว่านะครับ”

ดูเหมือนมารดาจะยังไม่ยอมแพ้ ถึงได้ตามคาดคืนเขาไม่เลิก

“ไม่มีอะไรได้ยังไง เสื้อวิ่งตามหาหนูพาวัวไปทั่วโรงพยาบาลขนาดนั้น อย่ายกนะจะไปทำอะไรเธอไว้” คนเป็นมารดาผู้รู้อุปนิสัยของบุตรชายดีจึง เขาเขม็ง

“ทำอะไรที่ไหนกันครับ” คนโดนกล่าวหารีบแก้ต่าง ทว่ากลับไม่ยอมหันไปสบตา

“เสื้อ!”

“เราเคยร่วมงานกันเคยๆ นะครับ” เมื่อโดนคนค้นคอบหน้าๆ สรวีศกี ก้มหน้าตอบบัด ขึ้นเอ่ยอะไรออกมาเพียงนิด รับรองว่าเรื่องยาวแน่

“แค่นั้น?”

“ครับ” ตอบทั้งๆ ที่แอบไขว้หน้ซึ่กับนิ้วกลางไว้ที่ด้านหลัง ในใจก็ขอโทษขอโพยไปพลาง แต่พอเงยหน้าขึ้นมาสบตามารดาก็รู้ว่าไม่เป็นผล “คุณแม่ไม่เชื่อผม?”

“ใครจะไปเชื่อแก ตอบแบบนี้ที่ไรเห็นเป็นเรื่องทุกที” ดารินค้อนด้วยความหมั่นไส้ ประวัติลูกชายคนนี้ได้จนเกือบจะถึงชั้นเพอร์เฟกต์ ทั้งชาติตระกูล ฐานะ หน้าที่การงาน จะเสียอย่างเดียวคือเรื่อง ‘ผู้หญิง’ อายุอานามขึ้นเลขสามแล้วแท้ๆ ยังเที่ยวควงคนนั้นคนนี่ไปเรื่อย ไม่คบหาใครเป็นตัวเป็นตนเลย

“ผมทำแต่งงาน ไม่เคยไปเถลไถลที่ไหนเลยนะครับ”

“เหวออะ” คนเป็นมารดาทำตาคว่า และเริ่มร่ายยาวถึงพฤติกรรมไม่เหมาะสมของบุตรชาย “แล้วแม่เมลินี แม่โมนา เมนิสาอะไรนั่นละ”

คนได้ฟังตาโต ไม่คิดว่ามารดาจะรู้เรื่องส่วนตัวของเขาเยอะขนาดนี้ “คุณแม่รู้ได้ยังไงครับ”

“ฮึ!” คนมีสายลับระดับพระกาฬอยู่ในออฟฟิศบุตรชายแบะปาก

สรวีศมองมารดาอย่างประเมิน ในหัวก็เริ่มคิดหาไล่คึกในออฟฟิศของตน

“เอาเป็นว่าที่แม่ไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของเสียเพราะแม่รู้ว่าเสียจัดการได้ แต่แม่จะบอกอะไรไว้อย่าง มนุษย์เรามีความน่ากลัวซ่อนเอาไว้ในตัวเสมอ โดยเฉพาะผู้หญิง”

“คุณแม่หมายความว่ายังไงครับ” คนมีชนักติดหลังหลายเรื่องจ้องมารดาอย่างใคร่รู้

“ก็หมายความว่า แม่ไม่ยากได้สาวๆ ที่เสียคงเป็นลูกสะใภ้ล่ะสิ”

“โห...คุณแม่ พวกเธอก็เป็นคนดีนะครับ”

“เหรื่อยะ คนตีมาก วันๆ ไม่เห็นทำงานทำการอะไร เอาแต่มานั่งเฝ้า
แก” ดารินของขึ้นทันทีเมื่อเอ่ยถึงบรรดาผู้หญิงในสต็อกของบุตรชาย

“ป้าจิตราบอกละสิ”

“ก็ใช่ เอ๊ย! ไม่ใช่”

สรวิศขาเมื่อเดาชื่อสายลับถูก คิดไว้แล้วว่าคงไม่พินแม่บ้านสูงวัยที่
มารดาเพิ่งฝากให้มาทำงานกับเขาเมื่อไม่กี่เดือนก่อนแน่ๆ

“เอาเถอะครับ ผมไม่ทำให้คุณแม่ผิดหวังในเรื่องนี้แน่ รับรอง”

“ให้มันจริงเถอะยะ เรื่องพวกนี้มันจัดการได้ง่ายๆ ที่ไหนกัน ตัวอย่าง
ก็มีให้เห็นอยู่” ดารินค่อนข้างปะหลับปะหลือก แถมยังพาลไปถึงบุตรชายอีกคน
ที่ชอบหัวใจบอบช้ำไปทำงานที่ต่างประเทศหลายปี และยังไม่มียี่แวนว่าจะ
กลับมา

“สุดท้ายก็วกเข้าเรื่องนายแสนอีกจนได้”

“ใช่ล่ะสิ ที่ตาแสนต้องไปอยู่ชะไกลเพราะใครกันล่ะ”

“เรื่องนายแสนผ่านไปได้ตั้งนานแล้ว เดียวมันคิดได้ก็กลับมาเองแหละ
ครับ” สรวิศเอ่ยปลอบพร้อมทั้งเข้าไปพยุงบรรดาให้ลุกขึ้น “คุณแม่อย่า
คิดมากเลย ขึ้นไปพักผ่อนบดึกกว่านะครับ”

ดารินได้แต่ถอนหายใจ ยอมเดินขึ้นบันไดไปโดยดี ถึงแม้จะรบกวน
ใจกับเรื่องของบุตรชายทั้งสองมากเพียงใด แต่ตนก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้
เพราะชีวิตเป็นของพวกเขา ต้องให้เจ้าตัวตัดสินใจกันเอง

สรวิศไปส่งมารดาถึงห้องนอน ตอนแรกคิดจะกลับไปสะสางงานที่
บริษัท แต่แล้วก็เปลี่ยนใจกลับไปห้องแทน แม้มารดาจะลืมนึกเรื่อง
เขาวิ่งวุ่นตามหาพาขวัญไปแล้ว แต่เขากลับยังไม่ลืมนึก

ชายหนุ่มเดินไปค้นสิ่งของบางอย่างในตู้เก็บกล่องซึ่งเป็นของสะสม
ครู่หนึ่งก็ได้เมโมริการ์ดซึ่งเขียนวันเวลาเมื่อเกือบสี่ปีก่อนไว้บนหน้ากล่อง
สถานที่คือเมืองเมืองหนึ่งในประเทศออสเตรเลีย เขาเดินไปเปิดโน้ตบุ๊ก ไล่
เมโมริการ์ดเข้าไปแล้วนั่งดูสิ่งที่อยู่ภายใน

ท่ามกลางภาพวิวมามากมาย มีส่วนหนึ่งที่เป็นภาพของผู้หญิงคนหนึ่ง
ซึ่งเข้างบเงินเจอ...เป็นการบังเอิญที่เขาไม่เคยลืม

บรีสเบน ประเทศออสเตรเลีย ค.ศ. ๒๐๑๕

สรวินั่งฟังพนักงานโซฟา ตาจับจ้องไปยังคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามอย่าง
อ่อนน้อมอ่อนใจ มารดาขอร้องแกมบังคับให้เขามาพาแสนครั้นย์ พี่ชาย
ฝาแฝดที่หนีปัญหามาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ตั้งแต่ปีก่อนกลับบ้าน

“ฉันให้เวลานายคิดอีกหนึ่งอาทิตย์แล้วกัน แล้วจะมาฟังคำตอบอีกที
ว่าจะเอาอย่างไร”

“ไม่ต้อง จะเมื่อไหร่คำตอบของฉันก็เหมือนเดิม”

“โวะ! จะไม่คิดสักหน่อยหรือไง”

“ไม่!”

คนบินข้ามน้ำข้ามทะเลมาไม่แปลกใจกับคำตอบ นิสัยของแสนครั้นย์
ตื้อดิ่งยิ่งกว่าตนเองมาก แถมเรื่องที่เกิดขึ้นกับหมอนี่ก็หนักหนาและเกี่ยวพันกับ
บุคคลหลายคน คงยากที่จะทำใจยอมรับได้

“นั่นก็อย่าเพิ่งบอกคุณแม่ก็แล้วกัน ฉันยังไม่อยากกลับ ขออยู่เที่ยว
ก่อน”

“แล้วงานที่บริษัทล่ะ”

“ไม่รู้เว้ย ถ้าห่วยหนักก็กลับไปดูเอง” สรวินมาถึงที่นี้ตั้งแต่เมื่อสองวัน
ก่อน แต่เพราะต้องมาศึกษาตุงานที่บริษัทคู่ค้าด้วย ทำให้เพิ่งมีเวลานัดเจอ
พี่ชาย

“แล้วไม่พักด้วยกันหรือ”

“ไม่ ฉันจะเที่ยวแบ็กแพ็ก”

“นายจะไปที่ไหน”

“เรื่องอะไรจะบอก ถ้างานมีปัญหาหนายก็จัดการไปละกัน” คนเป็นน้อง
ไม่ก็หน้าที่ยกคิ้ว ก่อนจะเดินผิวปากออกไป

แสนครันย์มองตามโดยไม่คัดค้าน เพราะเขาเห็นแก่ตัวมามากแล้ว
ปล่อยให้น้องชายได้คลายเครียดบ้างคงไม่เป็นไร

“อย่าไปยุ่งกับผู้หญิงไทยนะไว้ย เดี่ยวได้ยินไปถึงหูคุณนายดาริน”

มีคำตอบ ‘เออ’ มาจากทางด้านนอก แสนครันย์จึงได้แต่ส่ายหน้า
ไม่รู้ว่าจะเชื่อใจน้องชายในเรื่องนี้ได้มากขนาดไหน

บรรยากาศของคลับภายในโรงแรมสุดหรูกลางนครบรีสเบนทำให้คนที่
คุ้นเคยกับคลับในกรุงเทพฯ ตื่นตาตื่นใจไม่น้อย จากที่เคยแหะโลมสาวเอเชีย
ทางสายตา แต่วันนี้กลับกลายเป็นสาวผมบลอนด์ไซส์สลิม แม้จะไม่เด็ดเท่า
นิโคล คิดแมน หรือ ลิลลี่ เมแม็ค เน็ตไอดอลสุดสวยที่เคยไปส่องในไอจี
แต่ก็ไม่ด้อยไปกว่าสาวไทยที่สวยเซ็กซี่เลย

สรวิตเลือกนั่งที่บาร์ สั่งเครื่องดื่มมาละเลียดชิมพร้อมกับมองสาวไป
เพลินๆ มีบ้างที่เข้ามาทักทาย หว่ายังไม่มีส่วนไหนถูกใจเป็นพิเศษ เขาจึง
ได้แต่ชนแก้วแล้วปฏิเสธคำเชื้อเชิญไปอย่างสุภาพ

จนเวลาผ่านไปไม่นาน สรวิตก็ได้เพื่อนนั่งดื่มแบบไม่ได้รับเชิญ เป็น
หญิงสาวชาวเอเชียหน้าตาค่อนข้างดี การแต่งเนื้อแต่งตัวบ่งบอกว่าไม่ใช่รัก-
เกี้ยวกลางคืนสักเท่าไร เพราะมาในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีน เจ้าหล่อนจับจ้อง
ที่ว่างข้างๆ เขาแล้วก็สั่งเครื่องดื่มมาดื่มเบาๆ เป็นเอาตาย

สรวิตได้แต่เหล่มองโดยไม่พูดอะไร จนเมื่อเวลาผ่านไปแอลกอฮอล์
ก็ทำให้เจ้าหล่อนเริ่มขาดสติ เอนหัวมาพิงที่ไหล่เขาพร้อมกับร้องไห้และ
พรี่าเพื่อถึงเรื่องที่ฟังไม่ได้ศัพท์ แต่ที่แน่ๆ ทุกคำคือภาษาไทย

“นี่คุณ ตั้งสติหน่อยครับ” สรวิตสะกิดสาวเจ้าให้รู้ตัว ซึ่งก็ได้ผล
เพราะเธอขยับออกห่างไปทันที ทว่าไม่นานก็เอนซบลงมาอีก

“คุณ...เมาก็กลับไปพักสิ”

สรวิตเน้นเสียงให้ดังกว่าเดิมจนเจ้าหล่อนหะสิ่งตัวพรวด

“ใครเมมา ฉันไม่ได้เมมา ไม่เคยเมมา” เจ้าหล่อนปฏิเสธเสียงอ้อแอ้

พร้อมกับยื่นหน้าไปหาคู่สนทนา “คุณเป็นคราย มานั่งตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ คิดจะลวนลามฉันหรือ” ไม่พูดเปล่า หญิงสาวยังยกสองมือขึ้นปิดบังเนื้อตัวของตน

“อ้าวคุณ! ผมไม่ได้คิดอะไรเลย” คนหวังดีชนิดๆ แม้เจ้าหล่อนจะไม่ชี้รั้วชี้เหว แต่ก็ไม่ใช่สปกเขาแน่นอน

“ใช้สิ ฉันมันไม่มีอะไรดีสักอย่าง”

“ดราม่าไปอีก” สรวิตส่ายหน้าแล้วขยับออกห่าง ลักษณะตบฏอนบอกว่าไม่ควรเอาตัวเข้าไปยุ่งวุ่นวาย ดีไม่ดีอาจถูกกล่าวหาว่าคิดมิดีมีร้ายกับเจ้าหล่อนไปเสียอีก

ทว่าคู่สนทนาไม่ยอมง่ายๆ เธอยื่นมือมารั้งแขนเขาไว้

“หน้าตาฉันเหมือนคนเลวขนาดนั้นเลยหรือ”

คนฟังนั่งทำหน้าเหลือ ได้แต่บอกตัวเองว่า ‘งานเข้าแล้ว’

“ทำไมเขาต้องรังเกียจฉัน ฉันทำอะไรผิด ฉันพยายามทำตัวดี ไม่ยุ่งกับใครแล้วแท้ๆ ทำไมๆ”

คำว่า ‘ทำไม’ มาพร้อมกับกำปั้นที่ทุบลงบนต้นแขนเขา สรวิตจึงปิดป้องพัลวัน

“ใจเย็นๆ หน้อยคุณ ตั้งสติหน่อย”

“นี่คุณว่าฉันหรือ ว่าฉันทำไม ฉันไปทำอะไรให้”

จบประโยคนั้น น้ำหูน้ำตาของสาวเจ้าก็ไหลพราก คนโดนหาเรื่องจึงทำตัวไม่ถูก

“ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น คือ...”

ระหว่างที่เขากำลังนึกสรรถ้อยคำมาอธิบายอยู่นั่นเอง พลันสาวเจ้าก็ทำท่าพะอืดพะอม สรวิตเดาได้ทันทีที่กำลังจะเกิดอะไรขึ้น แต่ยังไม่ทันขยับหนี ของเหลวกลืนเหม็นฉุนก็พุ่งมารดที่ต้นแขนเต็มๆ

คนโดนอาเจียนใส่ทำหน้าเหยเก อารมณ์พุ่งขึ้นสูงปรึ๊ด พอจะหันไปเอาเรื่องคนทำ เจ้าหล่อนกลับซบหน้าหนึ่งอยู่กับบาร์คล้ายว่าสติสตั้งที่มีอยู่

น้อยนิดจะเลื่อนหายไปหมดแล้ว หรือไม่ก็คงแก๊งหลับเพื่อหนีความผิด

สรวิศไม่อยากจะทำต่อความยาวสาวความยืด ไหนๆ ก็เป็นคนชาติเดียวกัน จึงได้แต่หลับไปเข้าห้องน้ำเพื่อจัดการกับความเลอะเทอะบนตัว

“วันบ๊ออะไรจะเนี่ย” คนอารมณณ์คุกรุ่นบนไม่หยุด เขาต้องถอดเสื้อเชิ้ต แบรินต์หรือออกมาล้างน้ำ แม้มากโยนนั้นจะพอทำความสะอาดได้ แต่กลิ่นนี่สิ...ทำยังไงก็ติดแน่น

สรวิศหมดอารมณ์จะดื่มต่อจึงตัดสินใจกลับไปห้องพักซึ่งอยู่ด้านบน ขณะที่กำลังยืนรอลิฟต์ ไม่รู้อะไรจิตใจให้เขาหวนกลับมาที่บาร์อีกครั้ง คงเพราะหญิงสาวคนดังกล่าวไม่เหมือนนักเที่ยว แถมยังมีปัญหาชีวิต หากโดนใครลากไปทำมิดีมิร้ายคงเป็นการซ้ำเติมชีวิตมากเกินไป

เธอยังคงนั่งหลับอยู่ที่เดิม สรวิศถอนหายใจเมื่อสภาพเจ้าหล่อน เลอะเทอะจนแทบดูไม่ได้ พอบาร์เทนเดอร์หันมาเห็นเขาก็รีบบอกให้พาเธอกลับที่พัก คงคิดว่ามาด้วยกัน

สรวิศทิ้งเธอไว้ไม่ลงจริงๆ จึงเข้าไปปลุก เจ้าหล่อนพอจะรู้สึกตัว แต่พูดไม่รู้เรื่อง เขาจึงจำต้องพาขึ้นไปในห้องของตน เมื่อมาถึงก็หาน้ำให้ดื่ม หาผ้าเย็นให้เช็ดหน้าเช็ดตา แต่นอกจากสาวเจ้าจะไม่ร่วมมือแล้ว ยังสร้างความเดือดร้อนให้เขาด้วยการอาเจียนออกมาอีกรอบ

“ให้มันได้อย่างนี้สิ” คนไม่เคยต้องปรนนิบัติพัดวีใครหัวเสียทันที ไม่รู้เวรกรรมอะไรที่ทำให้ต้องมาคอยดูแลคนเมาที่เพิ่งพบหน้ากันเช่นนี้

“ทำไมต้องเกลียดหนู” เสียงอ้อแอ้ดังแว่วมาจากคนที่นอนเหยียดยาวอยู่บนโซฟา ใบหน้าของเธอเลอะเปรอะเปื้อนไปด้วยอาเจียน ผมเผ้าปกคลุมใบหน้า

“ผมก็เริ่มจะเกลียดคุณเหมือนกัน” สรวิศเหยิงนิดๆ ก่อนจะเริ่มเช็ดหน้าเช็ดตาให้เธอ แม้อยากจะปล่อยเธอไว้ในสภาพนี้ขนาดไหน แต่พอคิดว่าต้องนอนดมกลิ่นแบบนี้ไปทั้งคืน เขาก็ทนไม่ไหว

เปลือกตาบางเผยอขึ้นมาเล็กน้อยขณะที่เขาเขี่ยผมออกจากใบหน้า

ดวงตาที่ซ่อนอยู่ภายในมีน้ำตาเอ่อคลอ

“อย่าเกลียดฉัน ฉันไม่เหลือใครอีกแล้ว” เธอว่าพร้อมทั้งยกมือขึ้นมา
กุมมือของเขาไว้ แล้วหลับตาลงพร้อมกับน้ำใสๆ ที่ไหลออกมา

สรีระมองอย่างสะท่อนใจ ไม่รู้เจ้าหล่อนไปเจอกับอะไรมาถึงได้ทำตัว
ล้ามะเลเทเมาขนาดนี้ ถ้าจะให้ตั้งสมมุติฐานก็คงไม่พ้น ‘พิษรัก’ แบบที่พี่ชาย
ฝาแฝดของเขาโดนแน่ๆ

๓

ทำความเข้าใจ

เปลือกตาบางเริ่มขยับเมื่อแสงจากภายนอกส่องมาถึง หญิงสาวลุกขึ้นอย่างงัวเงีย เส้นเลือดที่บีบรัดตบๆ ทำให้ต้องยกมือขึ้นกุมขมับ พอตั้งสติได้ก็เริ่มมองสำรวจรอบๆ ก่อนจะพบว่าไม่ใช่สถานที่ที่ตนเคยอยู่ตลอดลำปาด้าที่ผ่านมา

เธอใจหายวาบ รีบก้มมองดูสภาพของตน จึงเห็นว่าเสื้อยืดที่สวมไม่ใช่ของตน แถมท่อนล่างที่มีผ้าห่มคลุมไว้ก็มีเพียงชั้นในตัวจิ๋ว

“ใจเย็นๆ ยายขวัญ ตั้งสติไว้” เธอบอกตัวเองพร้อมกับทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น ตั้งแต่เริ่มย่างกรายเข้าไปในคลับ สิ่งเหล่านี้มาตีเพื่อคลายความทุกข์ใจ และเธอได้คุยกับผู้ชายไทยคนหนึ่ง

“ตื่นแล้วเหรอกุณ”

เสียงปริศนาที่ตั้งมาจากมุมหนึ่งของห้องทำให้คนกำลังสับสนสะดุ้งพอหันไปมองก็พบว่าเป็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังนั่งเสยผมอยู่บนเตียง... ในสภาพไม่สวมเสื้อ!

“เฮ้ย! อย่างรีตนะ”

สงสัยว่าเธอจะแสดงสีหน้าท่าทางออกมาหมด เขาจึงได้ห้ามปราม
เช่นนั้น

“ผมไม่ได้ทำอะไรคุณ ก็คุณเมากจนอ้วกเลอะเทอะ ผมก็เลยเปลี่ยน
เสื้อผ้าให้”

“ฉันอ้วกเลอะกางเกงด้วยหรือไง” เธอถามกลับเสียงฉุนๆ

“ก็ดูเอาเองสิ” เขาบ่นปากไปยังกองเสื้อผ้าที่อยู่บนพื้นข้างโซฟา ที่มี
ทั้งเสื้อและกางเกงของเธอกองอยู่

หญิงสาวส่งค้อนวงใหญ่ให้เขา ก่อนจะก้มลงสำรวจตัวเองอีกครั้ง บน
ร่างกายไม่มีร่องรอยที่บ่งบอกว่าโดนกระทำมิติมิร้าย และเธอก็มั่นใจว่าสิ่งที่
ผู้หญิงทุกคนหวงแหนยังคงอยู่

“ผมไม่ได้ทำอะไรรอก่อน”

ถ้อยคำคล้ายชวนสนทนาทำให้เธอหันไปทางชายแปลกหน้าอีกรอบ
แล้วก็ต้องก้มหน้ากรีดล้นเมื่อเขาลงจากเตียงในสภาพที่สวมกางเกงบ็อกเซอร์
เพียงตัวเดียว

สรวีศรีบคว่ำเสื้อผ้าที่กองอยู่บนปลายเตียงแล้ววิ่งเข้าห้องน้ำไปอย่าง
รวดเร็ว เขาเองก็ลืมไปว่าสภาพของตนเองเป็นแบบไหนจึงไม่ทันได้ระวังตัว

เมื่อได้ยินเสียงปิดประตู คนที่ก้มหน้าก้มตาก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมา
เมื่อไม่เห็นชายแปลกหน้าอยู่ในคลองชักชักก็เป่าปากอย่างโล่งใจ รีบคว้า
กางเกงมาสวม เธอต้องออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

เมื่อแต่งกายเรียบร้อยก็คิดว่ากระเป๋าสะพายที่วางอยู่บนโต๊ะกลาง
สำรวจดูข้าวของภายในเห็นว่าอยู่ครบก็จำอ้วไปที่ประตู จังหวะที่กำลังจะ
ถึง...พลันประตูห้องน้ำก็เปิดออกมาพอดี

หญิงสาวสะดุ้ง แต่ก็ไม่หันกลับไปมองด้านหลัง เธอรีบไปที่ประตู
ห้อง แต่ยังไม่ทันได้เปิดออก เสียงจากด้านหลังก็ดังขึ้น

“จะรีบไปไหนล่ะ คุณพาชวีญ ชิชญพงค์”

คนโดนเรียกนิ่งงัน ก่อนจะหันกลับไปช้าๆ “คุณ...รู้จักฉัน?”

“ก็...” สรวินัยปากไปยังกระเป่าสะพาย “ผมดูจากบัตรประชาชน
ในกระเป่าสตางค์”

“ไม่มีมารยาท!”

“โหคุณ ชั่วโมงนั้นใครจะไปนึกถึงมารยาท พาผู้หญิงมาได้สติมา
ห้องทั้งที ผมก็ต้องระวังตัวสิ เกิดตื่นมาแล้วโดนรูดทรัพย์จะอย่างไรง”

“แล้วพาดันมาทำไมล่ะ”

“ถ้าไม่พามา คุณคงโดนใครสักคนแฉนั่นหิ้วไปแล้วละ”

เจ้าหล่อนชะงักไปอีตื้อใจ ก่อนจะพึมพำออกมา “แบบนี้ก็ดีแล้วนี่”

คนที่กำลังจะเดินไปนั่งชะงักค้าง “หมายความว่าไง”

มีเพียงความเงียบเป็นคำตอบ สรวินัยจึงเดินไปเผชิญหน้ากับเจ้าหล่อน

“นี่คุณต้องการอะไรกันแน่”

พาขวัญขยับตัวอย่างอึดอัด พยายามเบี่ยงตัวหนี

“จะไปไหน!” สรวินัยตามไปไม่ลดละ ใช้สองมือยันผนังกักขังเธอเอาไว้
รู้สึกฉุนเฉียว ที่ความหวังดีของตนกลายเป็นสิ่งที่อีกฝ่ายไม่ต้องการ เขาหรือ
อุตุสำหรับเป็นห่วง เห็นว่ามีปัญหาชีวิตจึงไม่ยอมให้เธอพบกับเรื่องเลวร้าย
ที่ไหนได้...

“คุณจะทำอะไร” พาขวัญมีสีหน้าตระหนก พร้อมกับถอยหนีคนที่จู่ๆ
ก็มีท่าทีคุกคาม

“ก็ทำอย่างที่คุณต้องการ”

“อย่ามาล้อเล่นนะ!” พาขวัญวาดเสียงสั้น ยกมือยันแผงอกที่เข้ามา
ประชิด

“ใครจะล้อเล่นเรื่องแบบนี้ รู้ไหมว่าเมื่อคืนผมต้องข่มใจขนาดไหน มี
ผู้หญิงมานอนแก้ผ้าอยู่ในห้องแท้ๆ แต่ทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อคุณไม่ถือสา
ผมขอทำมันเข้านี้เลยก็แล้วกัน” สรวินัยพุ่งเป้าไปที่แก้มนวล แต่ก็พบเพียง
ความว่างเปล่าเมื่อสาวเจ้าทรุดลงไปนั่งอยู่กับพื้นในสภาพตัวลั่นนังก

“อะไรกัน ไหนว่าต้องการ...”

ไม่มีคำพูดใดๆ ออกมาจากปากหญิงสาว สรวิตจึงนั่งตามลงไป ซึ่งการกระทำของเขาก็ทำให้เธอถึงกับผวา

“ไม่นะ! อย่าทำอะไรฉัน” พาชวีญปิดป้องพัลวัน ขยับตัวไปจนแทบจะแนบกับผนัง

คนไม่ตั้งใจชมชู้ถอนหายใจ ถ้าเขามีอารมณ์จริงๆ แล้วเจอบแบบนี้ใครจะไปทำอะไรได้ลง “ลุกขึ้นมาเถอะ ผมแค่ล้อเล่น” สรวิตยื่นมือไปจับแขนเธอหวังช่วยพยุงให้ลุกขึ้น แต่กลับส่งผลให้สาวเจ้าสะดุ้งเฮือก

“นี่คุณ ใจเย็นๆ ผมแค่ล้อเล่น ไม่ได้คิดจะทำอะไรคุณจริงๆ เสียหน่อย”

เธอเงยหน้าขึ้น ดวงตามีน้ำเอ่อคลอคล้ายยังไม่เชื่อใจนัก สรวิตจึงยกสองมือพร้อมลุกขึ้นแล้วขยับถอยห่าง

พาชวีญแหม่ปาก ยกมือปาดน้ำตาแล้วลุกตาม หัวใจยังสั่นไหวกับการกระทำคุกคามเมื่อครู

“ขอบคุณ”

“เรื่องที่ผมไม่ทำอะไรคุณนะเธอ”

“ค่ะ รวมทั้งเรื่องที่ช่วยฉันด้วย”

พาชวีญอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าถ้าเมื่อคืนเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นโดยที่อีกฝ่ายเป็นใครก็ไม่รู้ ชีวิตเธอจะเลวร้ายขนาดไหน

สรวิตสัมผัสได้ถึงความจริงใจในคำพูดเธอ จึงยิ้มน้อยๆ “ไม่เป็นไรหรอก ยิ่งไงก็คนไทยเหมือนกัน ผมก็ขอโทษด้วยที่แกล้งคุณแรงไปหน่อย” เขาว่าแล้วหมุนตัวเดินไปยังเคาน์เตอร์ครัวเล็กๆ “มานั่งก่อนเถอะครับ เดี่ยวผมสั่งเครื่องดื่มมาให้ จะได้หายแสบก็”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันต้องไปแล้ว ขอบคุณอีกครั้งนะคะ”

สรวิตยังไม่ทันได้ตัดทาน พาชวีญก็เปิดประตูออกจากห้องไปเสียแล้ว

“เสื่อผม...” เจ้าของห้องอำปากค้าง แม้จะเสียดายเสื่อยัดตัวโปรดเพียงใด แต่ก็ไม่ใจร้ายพอที่จะตามไปเอาคืน จึงได้แต่ทำใจแล้วหันมาสั่ง

อาหารแทน เมื่อเรียบร้อยก็จัดแจงอาบน้ำแต่งตัวเพื่อออกไปเที่ยวตะลุย
บรีสเบนตามที่วางแผนไว้

สรวิตเพลิดเพลินไปกับแหล่งท่องเที่ยวที่มีหลากหลายทั้งทาง
สถาปัตยกรรมและทางธรรมชาติ เขาตระเวนถ่ายรูปตามสถานที่ต่างๆ รวมทั้ง
ทั้งชมวิวยามค่ำคืน กว่าจะกลับมาถึงโรงแรมจึงค่อนข้างดึก ขณะเดินอยู่
ภายในบริเวณล็อบบี้ เขาก็ได้ยินเสียงทะเลาะวิวาทเป็นภาษาไทยดังลั่น พอ
หันไปมองก็พบว่าเป็นกลุ่มคนประมาณสี่ถึงห้าคนและหนึ่งในนั้นคือคนที่อยู่
กับตนเมื่อคืน

“น้องเด็กหน้าไม่อาย! ฉันคิดไม่ผิดเลยจริงๆ”

เสียงคำทอมาพร้อมกับสองมือที่ทุบตีไปยังคูร์ณี แม้จะมีชายหนุ่ม
อีกคนขวางอยู่ แต่ก็ดูจะไม่เป็นผลเท่าไร

“ไหนแกบอกไม่มีอะไร แล้วมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง แกคิดจะหักหลังฉัน
หรือ!”

“หนูเปล่านะคะ หนูมาเพราะจำเป็น” คนถูกกล่าวหาปฏิเสธ ดวงตา
แดงก่ำ เธอเช็ดหน้าขึ้นสู้อย่างไม่ยอมแพ้

“จำเป็นอะไร แกคิดจะจับตัวฉันนะสิ”

“หนูเปล่า เราแค่มาสัมพันธ์ด้วยกัน”

“สัมพันธ์ด้วยกัน? ฮี! สัมมนาที่นั่นทำไมทะเลาะถึงได้หายไปด้วยกัน
ทั้งคืน ภูมิภาคนี้เป็นตัวฉัน เป็นพ่อเลี้ยงของแก แกยังคิดจะแย่งอีกหรือ นี่
แกจะแย่งทุกอย่างไปจากฉันเลยหรือไง!”

คนที่มาเป็นผู้รับฟังโดยบังเอิญตัวเย็นวาบ ซ็อกกล่าวหาดังกล่าวช่าง
ร้ายแรงนัก

“คุณดาวพอเถอะ คนมองกันหมดแล้ว” ชายที่น่าจะเป็นสามีซึ่งดูจากรูปร่างหน้าตาแล้วอายุคงน้อยกว่าพยายามห้ามปราม แต่คนอาละวาดไม่ฟัง
เหตุผลอะไรเลย

“มองก็มอง ฉันไม่อายหรอก คนคิดแย่งผ้าคนอื่นลืต้องอาย!”

“ขอโทษครับ คือ...” ว่าจะไม่ยุ่งแล้ว แต่ในฐานะพยานปากเอก สรวิตอดที่จะเข้าไปร่วมวงไม่ได้จริงๆ

“คือผมได้ยินเสียงโต้เถียง ก็เลย...”

“ไม่ใช้เรื่องของคุณ ออกไป!” หญิงวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานที่กำลังเลือดขึ้นหน้าหันมาตวาด

“ผมแค่อยากบอกว่า เมื่อคืนคุณพาขวัญอยู่กับผม”

บรรดาคนที่ฟังภาษาไทยออกตะลึงงัน โดยเฉพาะพาขวัญ ชายหนุ่มเดาว่าเธอคงคิดไม่ถึงว่าเขาจะเอาตัวเข้าไปยุ่งวุ่นวาย

“ฉันไม่เชื่อหรอก คุณเป็นใคร นางขวัญจะไปอยู่กับคุณได้อย่างไร”

“คือเรา...เจอกันในคลับครับ”

“คลับ? ฮี! นางขวัญนี่นะเที่ยวคลับ จะโกหกอะไรก็ได้มันเนียนๆ หน่อยเถอะ นี่เห็นว่าเป็นคนไทยจึงคิดจะช่วยมันใช้ไหม อย่าเข้ามายุ่งดีกว่า นี่มันเรื่องในครอบครัว”

คนโดนตำว่า ‘อย่าเสือก’ ทางอ้อมหน้าซานิดๆ จากนั้นก็จูนมาทักขนาดผู้ถูกกล่าวหาไม่พยานมายืนยัน เจ้าหล่อนยังไม่ฟัง

“แต่ว่าผม...” สรวิตตั้งท่าจะอธิบายต่อ แต่พาขวัญกลับเดินมาจูงมือเขาแล้วพาออกมาจากตรงนั้น

“จะไปไหนละคุณ ไม่อธิบายให้พวกเขาเข้าใจก่อนหรือ”

ไม่มีคำตอบจากคู่สนทนา สรวิตจึงสั่งให้เธอหันกลับมา และพบว่าเธอกำลังแหม่มริมฝีปากบางแน่น ดวงตาเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำใสๆ

“คุณ...”

พาขวัญไม่ฟังคำใดๆ เธอสะบัดมือออกแล้วเดินไปที่ลิฟต์

“นี่คุณ ผมว่าเราน่าจะ...” สรวิตพยายามทักทวน แต่ประตูลิฟต์ก็เปิดออกพอดี เขาจึงรีบเดินตามพาขวัญเข้าไปด้านใน

“คุณจะปล่อยให้พวกเขาเข้าใจผิดแบบนั้นจริงๆ หรือ”

ชายหนุ่มยังคงเข้าซื้อเนื่องจากเป็นคนที่ไม่ชอบหนีปัญหา แต่ก็มีแค่ความเจ็บเป็นคำตอบเช่นเดิม

“ก็แล้วแต่คุณแล้วกัน” สรวิตถอนหายใจ ในเมื่อเจ้าของเรื่องไม่ให้ความร่วมมือ พยานปากเอกอย่างเขาจะไปทำอะไรได้

ทั้งสองยืนเจ็บกันอยู่แบบนั้น จนกระทั่งได้ยินเสียงเตือนว่าลิฟต์หยุด สรวิตหันไปมองแผงควบคุมพบว่า เป็นชั้นที่ตนพักอยู่จึงเดินออกไป

“เข้ามาพักในห้องผมก่อนไหม” เขาหันกลับมาถาม แต่ก็ยังเป็นเช่นเดิม ไม่มีคำตอบใดๆ จากคู่สนทนา สรวิตจึงเดินกลับเข้าไปหาเธอ

“คุณ...ไหวไหมเนี่ย” สงสัยว่าคำพูดเขาจะไปสะกิดใจพาขวัญเข้าอย่างแรง เธอจึงปล่อยโฮดังลั่น

“เฮ้ย! ใจเย็นๆ อย่ามาร้องตรงนี้สิ” เขาทำตัวไม่ถูกขึ้นมาทันที โรคแพ้น้ำตาผู้หญิงนี้ทำยังไงก็ไม่หาย “อย่าร้อง...แต่ยวคนก็แตกตื่นกันทั้งชั้นหรอก”

ยิ่งปลอบก็คล้ายว่าเธอยิ่งร้องดังกว่าเดิม สรวิตจึงคว้าข้อมือพาขวัญพาเข้าไปในห้องพักแล้วปล่อยให้เธอร้องให้จนพอใจ โดยไม่ลืมนำหน่วยความสะกดด้วยการหยิบกล่องทิชชูมาวางไว้ให้ข้างๆ

จนผ่านไปพักใหญ่สถานการณ์ก็สงบลงพร้อมกับเศษทิชชูกองโต

“คุณไหวไหมเนี่ย” สรวิตอดถามไม่ได้ เมื่อเจ้าหล่อนยังคงสะอื้นอยู่เป็นระยะ

พาขวัญรีบยกมือห้าม ก่อนตวัดสายตามองไปยังคนหวังดี “ถ้าคุณไม่พูดคำนี้ ฉันคงไม่ร้องหรอก”

“อ้าว”

“เวลาผู้หญิงจะร้องให้ คุณไม่ต้องพูดอะไร ไม่รู้หรือไง ยิ่งพูดมันยิ่งไปสะกิดต่อมน้ำตา” กล่าวจบก็หยิบทิชชูแผ่นใหม่มาซับน้ำตาที่ทำท่าจะรินไหลอีกรอบ

“จะไปรู้หรือ ผมไม่ใช่ผู้หญิงนี่” สรวิตว่า จากนั้นก็ปล่อยให้พาขวัญ

สงบจิตสงบใจ ส่วนตนก็ไปอาบน้ำอาบทำเพื่อเตรียมเข้านอน เพราะพรุ่งนี้ต้องเช็กเออร์แต่เช้าเพื่อไปท่องเที่ยวตามแพลนที่วางไว้

เขาใช้เวลาในห้องน้ำไปพักใหญ่ แอบคิดว่าหากพาวัวญติขึ้นคองหนีกลับไปเหมือนเมื่อเช้า ทว่าพอเปิดประตูห้องน้ำออกมากลับคิดผิดถนัด เพราะเจ้าหล่อนยังคงนั่งอยู่บนโซฟา แกรมในมือยังมีหนังสือท่องเที่ยวที่เขาเพิ่งซื้อมาด้วย

“ว้าย!”

เสียงหวีดร้องดังขึ้นทันทีที่เธอหันมาเห็นเขา ก่อนจะวางหนังสือลงแล้วหันกลับไป คนที่นั่งเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวจึงกระโจนไปคว้าผ้าห่มมาคลุมกายไว้ทันที

“ทำไมคุณไม่แต่งตัวให้มันเรียบร้อย”

“ก็ผมคิดว่าคุณกลับไปแล้วนี่” เขาว่าขณะก้มมองว่ายังมีส่วนใดโผล่พ้นผ้าออกมาหรือไม่

“ไม่ต้องมาอ้างเลยนะ” พาวัวญยังคงหลับตาปี “แล้วนี่คุณแต่งตัวเรียบร้อยหรือยัง”

“ลองลืมตาดูสิ” สรวิศกล่าวยั่ว

“ไม่!”

“เถอะน่า คุณอาจเห็นอะไรดีๆ ก็ได้นะ”

“อ้อ ไม่ๆ รีบไปใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยเลยคุณ”

“แต่ที่มันห้องผมนะ ผมจะใส่อะไรก็ได้หรือเปล่า คุณนั้นแหละกลับห้องไปได้แล้ว” สรวิศขยับมายืนไม่ห่างจากคนที่หันหน้าหนี

“ฉัน...ยังกลับไม่ได้” ประโยคดังกล่าวเปลี่ยนบรรยากาศรอบกายไปทันที ทั้งห้องเกิดสภาวะเดดแอร์อยู่ชั่วครู่

“ถ้าคุณลำบากใจ ฉันลงไปนั่งที่ลิโอบบีก็ได้” เธอว่าแล้วลืมตาพร้อม กับลุกขึ้น สรวิศจึงรีบคว้าแขนเอาไว้

“เดี๋ยวก็ไปเจอคนพวกนั้นอีกหรือ ออกอยู่ที่นี้ก็ได้”

“แต่คุณไล่ฉันแล้วนี่”

“ผมขอโทษ ผมแค่รู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมาะสม” เป็นอีกครั้งที่สรวิตต้องถอนหายใจยาว “เอาเป็นว่าคุณอยู่ที่นี่ก่อนก็ได้”

“ขอบคุณค่ะ” เธอหันมามิ้มน้อยๆ ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาที่เดิม “คุณจะไปเที่ยวตามที่หนังสือนี้แนะนำหรือคะ” เธอถามพร้อมทั้งบ่นปากไปยั้งหนังสือห้องเที่ยวที่วางอยู่บนโต๊ะกลาง

“อืม” สรวิตตอบอย่างเสียไม่ได้ มือก็พยายามกระชับผ้าห่มให้แน่นขึ้น

“ฉันไปด้วยสิ”

“หา!” สรวิตหันขวับแทบจะทันที

“ก็ตั้งแต่มาที่นี่ฉันยังไม่ได้ไปเที่ยวไหนเลย ฉันอยากไปกับคุณด้วย”

“จะบ้าหรือ เราไม่ได้รู้จักกันดีขนาดที่จะไปร่วมทริปด้วยกันได้หรอกนะ” หลังจากเรียกสติได้ สรวิตก็ปฏิเสธเสียงดังลั่น ไม่ใช่แค่เขาที่ไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร และมาจากไหน พาขวัญเองก็ยังไม่รู้จักเขาทีเดียวด้วยซ้ำ

“คุณก็รู้จักฉันแล้วนี่” พาขวัญว่า

คนแอบคั่นกระเป๋าคนอื่นสตั๊นไปชั่ววินาที

“ส่วนคุณ...ฉันไม่รู้จักจะดีกว่า” เธอพูดเองเออเอง แถมยังหันไปหยิบหนังสือขึ้นมาเปิดดูตามหน้าที่เขาแปะโพสต์-อิติไว้

สรวิตรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออกขึ้นมาทันที “ผมว่าเราต้องคุยกันยาวแล้วละ ขอไปใส่เสื้อผ้าก่อนนะ” เขาหมุนตัวไปคั่นเสื้อผ้าในกระเป๋าแล้วเดินหายเข้าไปในห้องน้ำ ระหว่างนั้นก็คิดหาเหตุผลร้อยแปดขึ้นมาอ้างเพื่อให้เธอเปลี่ยนใจ แต่เมื่อกลับออกมา ก็พบว่าคนที่ขอไปเที่ยวด้วยพล็อยหลับไปแล้ว

สรวิตยืนมึนอยู่กลางห้องอย่างไม่รู้จะอย่างไรดี จะปลุกเจ้าหล่อนมาเจรจาก็ดูจะใจร้าย เพราะเมื่อลองเข้าไปดูใกล้ๆ ก็พบว่าเปลือกตาที่ปิดสนิทนั้นยังชุ่มไปด้วยหยาดน้ำตาอยู่เลย

คนไม่รู้จะอย่างไรจึงหยิบหนังสือออกจากมือหญิงสาว จับให้เธอ

นอนบนโซฟาได้สบายขึ้น แล้วหยิบผ้าห่มมาคลุมให้ ยืนมองอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะถอนหายใจแล้วเดินไปยังเตียงนอน พยายามคิดว่าพาขวัญอาจหลุด
ตามอารมณ์ พรุ้งนี้ตื่นมาก็คงเลิกล้มความตั้งใจไปเอง

ร่วมทริป

สรวิศไม่ได้วางแผนการท่องเที่ยวมาก่อน เพียงแค่ซื้อหนังสือแนะนำการท่องเที่ยวมาเปิดดู หากเจอสถานที่ไหนน่าสนใจก็ไป โดยจุดมุ่งหมายแรกคือเมืองโกลด์โคสต์ที่อยู่ห่างจากบริสเบนไปทางทิศใต้ราว ๖๖ กิโลเมตร เดินทางด้วยรถยนต์ซึ่งเหมาะเข้าเป็นเวลาห้าวัน

“ว้าว! สวยจัง”

เสียงสดใสดังขึ้นหลังจากที่สรวิศขับรถมาถึงเซิร์ฟเฟอร์ พาราไดส์บีช สุดท้ายแล้วเขาก็ต้องพาพาขวัญมาด้วยจนได้

“นี่คุณ แน่ใจแล้วใช่ไหมที่ทำแบบนี้” สรวิศถามย้ำอีกครั้ง แม้จะพูดประโยคนั้นตั้งแต่ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าเจ้าหล่อนกลับไปหอบกระเป๋าเสื้อผ้ามาที่ห้องของเขาเรียบร้อยแล้ว วันนี้อยู่ในลุคสบายๆ เสื้อยืดกางเกงยีน ดูเผินๆ ก็คือนักท่องเที่ยวคนหนึ่ง แต่จะดูแปลกตาไปหน่อยก็ตรงที่วันนี้เจ้าหล่อนสวมแว่นสายตาด้วย

“ถามรอบที่ร้อยได้แล้วมั้งคะ บ่นเป็นตาแก่ไปได้”

ตั้งแต่เจ้าหล่อนรู้ว่าเขาอายุมากกว่าห้าปี คำว่า ‘ตาแก่’ ก็มีมาให้ได้ยิน

แทบจะทุกครั้งที่ยายหนุ่มเอ๋ยปากถามเรื่องที่เราตามเขามา

“ผมถามเพราะเป็นห่วงหรอก แน่ใจใช่ไหมว่าจะไม่มีใครตามหา ไม่ใช่จู่ๆ มีตำรวจมาจับผมฐานลักพาตัวหรอกนะ”

ระยะเวลาบนรถประมาณหนึ่งชั่วโมงไม่ทำให้รู้สึกแถมมากไปกว่าเดิม พายัพัญไม่เอื่อยอะไรมากนักเสียจากมาที่นี่เพราะงาน ตอนนีเสร็จแล้ว เธอจึงลาหยุดต่อเพื่อท่องเที่ยวอีกหนึ่งสัปดาห์ ส่วนประวัติอื่นๆ เช่นว่าเป็นใครมาจากไหน ทำอาชีพอะไร หรือคนที่มาด่าทอปาวๆ เมื่อคืนเป็นใคร พายัพัญไม่ปริปากเลยสักนิด แถมยังควักบัตรเครดิตและเงินสดออกมาจำนวนหนึ่ง เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าจะไม่เบียดเบียนเงินของเขาแน่นอน

“ไม่มีใครตามหาฉันหรอกค่ะ”

อาการตื่นเต้นเมื่อครู่จะจางหายไปจากใบหน้าเธอ จนคนเอ๋ยถามเสียเองที่รู้สึกผิด บรรยากาศรอบตัวเหมือนดึงลงเหวจับปล้น

“เอาเถอะ ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว เทียวให้เต็มที่ไปเลยละกัน” เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ สรวดีจึงปล่อยเลยตามเลย เขาไม่ใช่คนที่สนใจอะไรมากมายอยู่แล้ว ค่อนข้างเป็นคนง่ายๆ สบายๆ ด้วยซ้ำ การมีผู้ร่วมทริปอีกคนก็ไม่เสียหายอะไร

ใบหน้าของพายัพัญเปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่ง ดูกระตือรือร้นขึ้นทันตา “คุณจะทำอะไรเป็นอันดับแรก”

ประโยคที่เธอบอกว่า ‘ส่วนคุณ...ฉันไม่รู้จักจะดีกว่า’ ยังเป็นเช่นนั้น เพราะเจ้าหล่อนไม่ถามสรวดีว่าเขาชื่ออะไร ทำงานอะไร หรือมาทำอะไรที่นี่ เธอเรียกเขาว่า ‘คุณ’ เท่านั้น

“เข้าที่พัก”

“จากนั้นล่ะคะ”

“เล่นเซิร์ฟ”

“เข้าๆ แบบนี้เนี่ยนะ”

มีเสียงสนทนาสลับสับเปลี่ยนกันได้เสียงกันเป็นระยะๆ จนกระทั่งถึง

โรงแรมที่พัก ทั้งสองก็แยกย้ายกันไปพักห้องตัวเอง แล้วค่อยแยกกันไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่แต่ละคนสนใจ

“คุณจะไปที่ไหน” สรวิตอดถามไม่ได้เมื่อบังเอิญพบพาวัวที่ลือขบปี การแต่งตัวยังอยู่ในชุดเดิม เพิ่มเติมคือกระเป่าเป้ และกล้องถ่ายภาพรูปขนาดเล็กดีไซน์สไตล์เรโทรคล้องอยู่ที่ต้นคอเจ้าหล่อน

สีหน้าตื้อตึงคล้ายไม่อยากตอบ ทำให้คนเป็นผู้ใหญ่กว่าออกอาการฉุนเฉียว “ที่ถามก็เพราะ...”

“เป็นห่วง”

มีประโยคสวนขึ้นมาจากทันที ราวกับเดาได้ว่าเขากำลังจะพูดอะไร

“ใช่ เป็นห่วง” สรวิตย้ำ ก็เขากระเตงลูกหลานใครมาด้วยก็ไมรู้ ถ้าเกิดเป็นอะไรขึ้นมา เขาก็ต้องร่วมรับผิดชอบ

“ทราบแล้วเจ้าคะ ดิฉันจะไม่ทำให้คุณท่านเป็นกังวล และจะกลับมาอย่างปลอดภัยแน่นอนเจ้าค่ะ”

คำตอบเจ็ยแจ้วยี้ดยามาพร้อมการยื่นโพสท์-อิติสීමພູພາສເທລມາ ให้ สรวิตรับมาอ่านก็พบว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวคร่าวๆ ในแถบนี้

“อายุขนาดนี้ยังจะไปเที่ยวสวนสนุกอีกหรือ” สรวิตเหลือบมองคนส่งกระดาษแผ่นเล็กให้ ก็เธอบอกเองว่าทำงานแล้ว อายุก็คงไม่ต่ำกว่ายี่สิบสาม น่าจะหมดวัยที่ชอบอะไรโลดโผนโจนทะยาน

“ฉันไม่อายุเกินเหมือนคุณหรอกค่ะ” พาวัวตอบหน้าตาเฉย เล่นเอาคนฟังคิ้วกระตุก

“นี่!”

“เจอกันมะรีนเช้าณะคะ ฉันจะลงมารอที่นี่ตอนสิบโมง” เธอบอกกำหนดการเสร็จสรรพเพราะรู้แพลนจากเขาตอนเช็กอิน แล้วเดินออกไปอย่างสบายอารมณ์

สรวิตพลิกดูโพสท์-อิติแล้วบ่นอุบ “เบอร์ทงเบอร์โทร. ก็ไม่ให้ไว้ แล้วจะติดต่ออย่างไรวะเนี่ย” แม้จะโล่งใจเมื่อเจ้าหล่อนไม่มีกิริยาเกะติตแฉอย่าง

ที่กังวลในตอนแรก แต่เป็นแบบนี้ก็ใช้จะสบายใจ

แล้วพาวัวญก็ทำตามทีบอกไว้จริงๆ สรวิตพบเธอมานั่งรออยู่ที่ล็อบบี้ตามเวลาที่นัดหมายเป๊ะ สองวันที่ผ่านมาเขาไม่เห็นแม่เงาของเธอเลย คล้ายกับว่ามาที่นี่เพียงคนเดียว

“ฉันเช็กเอาต์เรียบร้อยแล้วค่ะ” เธอบอกเมื่อเขาเอาสัมภาระมาวางไว้บนเก้าอี้ข้างๆ

สรวิตมองเธอโดยไม่พูดอะไร บอกตรงๆ ว่าอารมณ์เสียนิดๆ เพราะเมื่อวานตอนกลับจากเล่นเซิร์ฟ เขาบังเอิญได้ยินเจ้าหน้าที่โรงแรมคุยกันเรื่องแขกผู้หญิงชาวเอเชียประสบอุบัติเหตุรถชนแล้วติดต่อบุคคลไม่ได้ ด้วยความตกใจจึงตามไปสอบถาม กว่าจะได้ผลสรุปว่าไม่ใช่พาวัวญก็เล่นเอาวังวุ่น

เห็นคนไม่รู้ชื่อไหนอ๊ะเห็นจ้องกลับตาแป๋ว สรวิตก็ได้แต่ถอนหายใจ เดินไปเช็กเอาต์ที่เคาน์เตอร์ เมื่อเรียบบร้อยก็คว้าสัมภาระเดินออกจากโรงแรม

“คุณอยากไปที่ไหนหรือเปล่า” สรวิตถามเมื่อขึ้นมานั่งบนรถเรียบบร้อย “ไม่ค่ะ คุณไปที่ไหนฉันก็ไปที่นั่น”

“อาจไม่ใช่สไตล์ของคุณ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันมีนี่” พาวัวญชูสมาร์ตโฟนขึ้น “ไปที่ที่คุณอยากไปเถอะค่ะ ฉันเช็ครีซีท์ที่เที่ยวให้ตัวเองได้”

การมีคอนนัคติกง่ายๆ มาร่วมทริป บางครั้งก็ทำให้สรวิตอีดีใจได้เหมือนกัน

“แล้วคุณจะไม่ให้เบอร์ผมจริงๆ เหรอ”

คำถามของเขาทำเอาพาวัวญหันขวับด้วยความสงสัย

“ผมก็แค่เป็นห่วง เกิดเป็นอะไรกะทันหันจะติดต่อกันยังไง”

“ฉันเอาตัวรอดได้ค่ะ”

คำตอบแบบไร้เยื่อใยทำให้สรวิตละสายตาจากถนนมาเหลือบมอง

คนหนึ่งข้างๆ “ไม่ไว้ใจผม?”

“คุณต่างหากที่ไม่ไว้ใจฉัน”

“ผมไม่ไว้ใจคุณตอนไหน” คนขับรถขมวดคิ้ว ก่อนจะถึงบางอ้อเมื่อ
นึกย้อนกลับไป “อ้อ ที่บรีสเบน”

กว่าเขาจะยอมให้เธอมาด้วยก็ได้เพียงกันอยู่ตั้งนาน ไหนจะทำที่
ระมัดระวังตัวแจของเขานั่นอีก

“นั่นละค่ะ เพราะฉะนั้นเราอย่ารู้จักกันจะดีกว่า เกิดฉันเป็นอะไรขึ้น
มา คุณจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะยังไม่งั้นก็ตามคุณมาเอง”

“แล้วไม่กลัวผมจะทำอะไรคุณบ้างหรือไง”

“คุณคง...ไม่ทำอะไรฉันหรือมั้งคะ”

เธอเอ่ยประโยคที่ไม่ค่อยมั่นใจมากนัก เล่นเอาคนฟังกลืนขำ

“ไม่รู้สิ ถ้าเกิดอะไรขึ้น อย่างมาเรียกร้องให้ผมรับผิดชอบที่หลังก็แล้ว
กัน”

จู่ๆ พาชวัญก็รู้สึกเหมือนมีลมพัดวูบผ่านตัว จนต้องยกสองมือขึ้นมา
จับเสื้อแจ็กเกตตรงหน้าอกเข้าหากัน

“ระวังตัวไว้บ้างก็ดี ยังไงผมก็ผู้ชาย”

“คุณไม่ใช่คนแบบนั้นหรอก” เธอว่า แม้ท่าทางจะสวนกับคำพูดอยู่
บ้าง “ถ้าคุณคิดจะทำอะไรฉันจริงๆ คงทำตั้งแต่วันแรกที่ฉันไปนอนอยู่ที่ห้อง
คุณแล้ว”

“ก็ไม่แน่...”

มีเสียงหัวเราะดังตามมาหลังประโยคนั้น พาชวัญจึงรู้ว่าโดนกวน
ประสาทเข้าให้แล้ว

“คุณคิดจะซู่ให้ฉันกลัว จะได้เลิกตามคุณไปเที่ยวใช่ไหม ผันไปเถอะ
ยังไม่งั้นก็จะตามคุณไปจนกว่าจะจบทริปเลย” พาชวัญค้อนแล้วหันไปมอง
ภาพวิวด้านนอก คนอะไร...กวนประสาทได้โล้

สรวิศได้แต่เหลือบมองแล้วอมยิ้ม อดเอ็นดูหญิงสาวไม่ได้ ค่อนข้าง

มั่นใจว่าตนไม่มีทางคิดอะไรเกินเลยแน่ๆ เพราะนอกจากเธอจะไม่ใช้สเปกเขาแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอยังทำให้เขาไม่กล้าคิดอะไรเกินเลย แม้เธอจะไม่เคยปริปากเล่า แต่สีหน้าแววตายามเปลอทำให้รู้ว่าเรื่องเหล่านั้นยังคงติดอยู่ในใจ และคงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เธอหนีมากับคนที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่ออย่างเขา เขาไม่เลวพอที่จะสร้างแผลใหม่ให้แก่เธอแน่นอน

จุดมุ่งหมายต่อไปของคนทั้งสองคือเมืองคอปส์ฮาร์เบอร์ ซึ่งนั่งรถนานกว่าสี่ชั่วโมง เมืองนี้มีสถานที่ท่องเที่ยวหลากหลายไม่แพ้เมืองอื่นๆ

“คุณจะไปไหนนะ” สรวิศทำตาโตเมื่อเช็กอินเรียบร้อยแล้วพาขวัญก็ขึ้นโพสท์-อิตให้ตั้งเข่นตอนอยู่ที่โกลด์โคสต์ ซึ่งบอกถึงกิจกรรมแอดเวนเจอร์ทั้งสวนสนุก ซี่มา พายเรือคายัก และที่สำคัญคือสกายไดรฟ์วิง

“ก็ตามลิสต์นั้นไงคะ อีกสองวันเจอกันนะคะ” เธอว่าแล้วลากกระเป๋าเดินไปยังลิฟต์

พอตั้งสติได้ สรวิศก็รีบเดินไปตักหน้าหญิงสาว เพราะตอนอยู่ที่เมืองโกลด์โคสต์เขาแทบเป็นไมเกรนตายเพราะตามตัวเธอไม่เจอ

“ไม่ได้ รอบนี้ต้องเที่ยวด้วยกัน”

คิ้วทั้งสองข้างของพาขวัญผูกเป็นโบแทนคำถามมากมายที่อยู่ในใจ

“ไม่ต้องมาทำหน้าแบบนี้ เป็นอันว่าเราจะไปเที่ยวด้วยกัน”

พาขวัญไม่ใช่คนเรื่องมากอยู่แล้ว เมื่อสรวิศตัดสินใจเช่นนั้นเธอจึงไม่เข้าขี้ “แน่ใจหรือคะ” เธอขู่ปากไปยังโพสท์-อิตในมือ คล้ายจะบอกให้รู้ว่าแผนการเที่ยวของเธอไม่ธรรมดา

“คิดว่าผมกลัวหรือไง” สรวิศว่า แม่แหวนัดจะเป็นการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ถ่ายรูปเพื่อเก็บเป็นสตอรี่ แต่กิจกรรมกลางแจ้งเขาก็ไม่แพ้ใคร “แต่ก็ต้องสลับกันบ้างนะ ผมก็มีที่อยากไปเหมือนกัน”

“ก็ได้”

“ต้องอย่างนี้สิ” สรวิศชักขอบความไม่เรื่องมาก เขาพายมือเชื้อเชิญ

เมื่อประตูลิฟต์เปิด เพื่อนำสัมภาระขึ้นไปเก็บ เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงนำของที่จำเป็นออกไปห้องเที่ยว

ทั้งสองสลับสับเปลี่ยนกันไปในสถานที่ต่างๆ ตามสไตล์ที่แต่ละคนชอบ ในแต่ละวันจึงหมดไปอย่างรวดเร็วเพราะแผนการที่วางแผนไว้นั้นเอี่ยม

“ฉันน่าจะมิใช่ซบเซาสักละนะคะ จะได้ผลดีกับคุณได้บ้าง” พาชวีญว่าเมื่อทั้งสองออกจากบัตเตอร์ฟลายเฮาส์ สถานที่เที่ยวสุดท้ายในเมืองคอฟล์ฮาร์เบอร์ และกำลังมุ่งหน้ากลับบริสเบน

“ไม่เป็นไรหรอก เรื่องแค่นี้เอง” ช่วงเวลาที่ห้องเที่ยวในคอฟล์ฮาร์เบอร์ทำให้ทั้งสองสนิทสนมกันมากขึ้น “แล้วนั่นต้องพากันไปทุกที่เลยหรือไง” สรวิตนุ้ยปากไปยังตุ๊กตาหมีตัวเล็กสภาพเกือบเน่าที่พาชวีญควักออกมาจากกระเป๋า เขาเห็นเธอพกติดตัวไปทุกหนทุกแห่ง แม้กระทั่งไปขึ้นสกายไดรฟ์

“นี่หรือคะ” เธอส่งยิ้มหวานก่อนชูตุ๊กตาขึ้นมา “ฉันอยากพาเป็ยกปุ่นไปทุกที่ที่ฉันไปนะคะ”

“เป็ยกปุ่น?”

“ชื่อตุ๊กตาไปคะ”

“ท่าทางคนให้จะสำคัญมากนะเนี่ย” คำถามดังกล่าวทำให้พาชวีญเงยไป จนสรวิตต้องละสายตาจากถนนแล้วหันไปมอง “ผมก็ถามไปอย่างนั้นแหละ คุณไม่ต้องตอบก็ได้” ความสนิทสนมทำให้เขาลืมเลือนเรื่องที่เคยตกลงกันไว้ว่าจะไม่สอบถามเรื่องส่วนตัวของกันและกันไปชั่วขณะ

“ไม่เป็นไรหรอกคะ ไม่ใช่ความลับอะไร” พาชวีญว่า สองมือกระชับตุ๊กตาแน่น “เป็ยกปุ่นเป็นของขวัญวันเกิดชิ้นแรกที่พ่อฉันซื้อให้ล่ะคะ”

“ผมว่าแทนที่คุณจะพาตุ๊กตามา คุณน่าจะชวนพ่อคุณมามากกว่านะ”

“พ่อฉัน...เสียแล้วล่ะคะ”

พอจบประโยคก็เกิดสภาวะเดดแอร์ไปชั่วขณะ คนปากไวจึงต้องรีบแก้สถานการณ์

“ผมขอโทษจริงๆ ผมไม่น่าถามคุณเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ พ่อฉันเสียมาสามปีมาแล้ว” เธอว่าพร้อมทั้งก้มมองตุ๊กตาด้วยความรัก “ฉันอยากให้คุณพ่อไปด้วยทุกทีค่ะ แต่เมื่อพ่อไม่อยู่แล้วเลยพาเปียกปอนมาแทน”

“คุณยังดีนะ มีของแทนใจ พ่อผมไม่เห็นทิ้งอะไรไว้ให้เลย” สรวิตพูดกั๊กขำ พยายามทำให้บรรยากาศดีขึ้น

“พ่อคุณ...”

“เสียแล้วครับ น่าจะเกือบสี่ปีแล้วละ ผมแทบจำหน้าพ่อตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ”

บรรยากาศในรถเงียบงัน เหมือนต่างคนต่างก็จมอยู่กับความสูญเสีย

“เราเลิกพูดเรื่องนี้กันดีกว่า ผมว่าบรรยากาศมันหงอยเหงายิ่งไปกว่านี้ไม่รู้”

“นั่นละสิคะ” พาขวัญผินหน้าไปทางหน้าต่างเพื่อเช็ดน้ำตาที่เอ่อคลอรีบปรับสภาวะอารมณ์ของตนให้กลับมาเป็นปกติ

“คุณเที่ยวบรีสเบนหัวหรือยัง” สรวิตเริ่มหัวข้อสนทนาใหม่ในอีกอึดใจต่อมา

“ยังเลยคะ กว่าจะสัมมนาเสร็จก็มีดแล้ว เลยไม่ค่อยได้ออกไปไหน”

“สัมมนา?” สรวิตเลิกคิ้ว ชักสนใจอีกฝ่ายขึ้นมาตงิดๆ

“ไหนว่าจะไม่ถามเรื่องส่วนตัวงะ”

“แต่คุณก็พูดมาเยอะแล้วนะ”

พาขวัญค้อน เพราะเขาเริ่มเรื่องตุ๊กตาทีเดียว ทำให้เธอเปลือยรายยาวออกมา “ฉันจะไม่ลืมหิวอีกแน่นอนค่ะ”

“ลืมหิวบ่อยๆ ก็ได้ ผมว่าผมเริ่มรู้จักคุณแล้วละ”

ประโยคดังกล่าวทำให้พาขวัญเหล่มองคนขับด้วยความรู้สึกแปลกๆ

“จริงๆ คุณไม่เหมือนผู้หญิงที่ผมเคยพบมาเลย คุณมีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก”

“ฉันติสต์ว่าฉัน”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ แต่ผมรู้สึกสบายใจนะ คุณไม่เรื่องมากดี”

“ไม่เหมือนผู้หญิงที่ผ่านๆ มาของคุณ?”

สรวิศพยักหน้าแทนคำตอบ ช่วงที่ท่องเที่ยวด้วยกัน เขามีสายเรียกเข้าไปโทรศัพท์ตลอด ซึ่งแรกๆ ก็มีหลบไปคุยอยู่บ้าง แต่หลังๆ เขานั่งคุยต่อหน้าเธอ หากซี้ก็เกียจก็ตัดสายไปดี้อๆ จึงไม่แปลกใจถ้าเธอจะรู้ว่าผู้หญิงมาพัวพันกับเขาเยอะ

พาขวัญแบะปาก หมั่นไล่คนเสน่ห์แรงขึ้นมาตึงๆ

“แต่ไซ้ซมีเนียนอย่างคุณไม่ใช่สเปกผมแน่นอน สบายใจได้”

พาขวัญอดก้มมองตัวเองไม่ได้ ก็เหงละ อะไรๆ ที่ผู้หญิงควรจะมีเล่นราบเรียบเสียขนาดนี้ ผู้ชายที่ไหนจะมาสนใจ

“ฉันก็ไม่อยากให้คุณมองหอรอกยะ”

“อ้าวเหอ ผมนึกว่าที่คุณเมววันนั้นเพราะอยากยั่วผมเสียอีก”

น้ำเสียงกลิ้งขำทำให้พาขวัญอยากกระโดดจากที่นั่งตัวเองไปซัดคนปากมากลั๊กต๊อบสองต๊อบ

“นี่คุณ!”

“ผมล้อเล่น ผมรู้ว่าคุณไม่ใช่คนแบบนี้” พอเห็นเธอทำตาเขียวบ๊ึดสรวิศก็รีบอธิบาย “คุณไปตีผมเพราะมีเรื่องไม่สบายใจใช่ไหมล่ะ”

พาขวัญนั่งอึ้งไปชั่วขณะ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปจากเดิมเล็กน้อย

“อย่าทำสีหน้าแบบนี้ ผมไม่อยากรู้หอรอก ผมปากไวไปอย่างนั้นเอง”

หญิงสาวค้อนอีกหน แล้วหยิบลูกอมจากกระเป๋าขึ้นมาแกะให้คนซัปรด

“ออมๆ ไปซะ ปากจะได้ไม่ว่างมาก”

แทนที่สรวิศจะวางมือจากพวงมาลัยมาหยิบเอง เขากลับยื่นหน้ามาหาเธอทั้งๆ ที่ตายังจ้องถนน

พาขวัญป้อนลูกอมให้เขาด้วยท่าทางกระแทกกระทั้น จนอีกฝ่ายโวยวาย

“เบาๆ ลีคุณ เตี้ยวฟันก็หักหกรอก”

“สม!” เธอว่า จากนั้นก็เลิกสนใจเขาโดยสิ้นเชิง หันไปคว่ำก้นออกมาถ่ายรูปวิวข้างทางพร้อมกับยกเจ้าเป็ยกปูนขึ้นมาจุ่มเฟรมเป็นระยะ

สรวิศเห็นดังนั้นจึงแวะเที่ยวเก็บตกสถานที่ริมทางไปเรื่อยๆ กว่าจะไปถึงบรีสเบนจึงค่อนข้างตึก เมื่อไปหาโรงแรมก็ปรากฏว่าเต็มเกือบหมด เพราะสุดสัปดาห์นี้มีเทศกาลดนตรี นักท่องเที่ยวจึงหลั่งไหลมามาก ทั้งสองขับรถวนอยู่นานกว่าจะมาเจอโรงแรมห้าดาวที่อยู่ติดสวนพฤกษศาสตร์ ทว่าห้องที่ว่างนั้นเหลือเพียงห้องเดียว

ทั้งสองมองหน้ากันโดยอัติโนมัติเมื่อเจ้าหน้าที่แจ้งให้ทราบ

“เอาไง จะไปหาที่อื่นต่อไหม” สรวิศว่า เพราะตอนนี้เวลาค่อนข้างจะตึก ให้ไปหาเอาข้างหน้าก็ไม่รู้ว่าจะมีห้องพักร้างหรือเปล่า เท่าที่เชิร์ชและโทร. ถามก็แทบจะไม่มีแล้ว

พาขวัญนั่งคิดอยู่ครู่ ก่อนตัดสินใจด้วยสีหน้าลำบากใจ “พักด้วยกันก็ได้ค่ะ”

“แน่ใจนะ”

“อย่าถามลืคะ”

สรวิศหัวเราะร่วน ก่อนจะหันไปเจรจาเรื่องการเข้าพักกับเจ้าหน้าที่ประจำเคาน์เตอร์ ครู่ใหญ่เจ้าหน้าที่ก็พาคนทั้งสองขึ้นมายังห้องพัก

พาขวัญเดินผ่านเตียงไปยังโซฟาตัวยาวที่อยู่ติดหน้าต่างบานใหญ่ เหวอวางสัมภาระลงแล้วเปิดหน้าต่างบานเลื่อนออกไปยืนที่ระเบียง

สรวิศมองตามอย่างงงๆ เมื่อวางสัมภาระเรียบร้อยจึงเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ หญิงสาว “คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

“เป็นอะไร...เปล่า! ฉันไม่ได้เป็นอะไร”

“เสียงสูงมาเชียว” คนจับผิดยกมือขึ้นกอดอก แล้วยื่นหน้าเข้าหาเธอ “ไม่ไว้ใจผมหรือ” สรวิศว่า เพราะเห็นเธอมีอาการแปลกๆ ตั้งแต่ตัดสินใจว่าจะพักห้องเดียวกันแล้ว

“เปล่า ฉันแค่...” พาชวีญถอนหายใจยาวเหยียด “ไม่ใช่ฉันไม่ไว้ใจคุณหรอกนะคะ แต่ว่า...”

“เอาเถอะ ผมเข้าใจ เธอเป็นว่าผมจะพักที่นี้คนเดียว ถ้าพຽ່งนี้ห้องยังเต็มอยู่อีก ผมจะไปพักกับพี่ชายก็แล้วกัน ที่จริงผมลองโทร. หามันดูแล้วละ แต่ติดต่อไม่ได้ สงสัยเข้านอนไปแล้ว” สรวีศอธบายให้อีกฝ่ายสบายใจ ouseว่าเขาคะยินดีที่ได้ร่วมห้อง เพราะความสนิทสนมในช่วงที่ผ่านมาทำให้ค่อนข้างแค้นความรู้สึกของเธอมากเหมือนกัน

พาชวีญเงยหน้าขึ้นมองคนข้างๆ แหวตาสื่อว่าขอบคุณ

“เราสั่งอาหารขึ้นมาทานดีไหม ผมไม่อยากออกไปไหนแล้ว” สรวีศว่าพลางเดินไปหาเมนูแถวเคาน์เตอร์ครัวเล็กๆ

“ดีขนาดนี้ยังมีรูมเซอร์วิสอีกหะคะ” พาชวีญตามเข้ามาแล้วยกนาฬิกาที่ข้อมือขึ้นดู ตอนนี้ใกล้จะห้าทุ่มเต็มที

“นี่มันโรงแรมห้าดาวนะคุณ มีตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงครับ”

คนไม่เคยพักโรงแรมห้าดาวทำตาปริบๆ เมื่ออีกฝ่ายหยิบเมนูขึ้นมาชี้ให้ดู ช่วยกันเลือกอยู่เพียงครู่ก็โทร. สั่งไปสองสามอย่าง

“คุณไปอาบน้ำเถอะ กว่าจะเสร็จอาหารคงมาพอดี”

พาชวีญมีท่าทีลังเลอย่างเห็นได้ชัด คงไม่ชินที่ต้องอาบน้ำในขณะที่มีผู้ชายตัวโตนั่งอยู่กลางห้อง

“เดี๋ยวผมออกไปข้างนอกก่อนก็ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ” พาชวีญว่าขณะที่เพื่อนร่วมห้องกำลังจะเดินไปที่ประตู “คุณ...ไปนั่งรอที่ระเบียงสักครู่ได้ไหมคะ ฉันอาบน้ำไม่นานหรอกคะ”

สรวีศพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วเดินเลี้ยวไปยังระเบียงที่มองเห็นวิวยามค่ำคืนของบรีสเบน

๕

พ้นแล้วก็

พาขวัญใช้เวลาในห้องน้ำไม่นานดังว่า เมื่อเธอเดินมายังระเบียง
สรวิศจึงวางกล้องในมือลง

“จัดโต๊ะเสวยสวยเลยนะคะ พรอบแน่นมาก”

สรวิศหัวเราะกับคำแซว เพราะตนเองไปยกของตกแต่งที่โรงแรม
ใช้ตกแต่งห้องมาวางบนโต๊ะอาหารเพื่อประกอบการถ่ายรูปเสวยเกือบทั้งห้อง
ไม่ว่าจะเป็นแจกัน กรอบรูป กระถางต้นไม้เล็ก ฯลฯ

“รีบมาทานเถอะครับ อาหารมาถึงสักครู่แล้ว กำลังร้อนๆ”

“คุณไม่ไปอาบน้ำก่อนหรือคะ”

“ขอทานก่อนดีกว่าครับ ห้องร้อนหนักมาก”

พาขวัญพยักหน้าแล้วนั่งลงที่อีกฝั่งของโต๊ะ ทั้งสองใช้เวลาไม่นานก็
จัดการอาหารชุดใหญ่บนโต๊ะจนหมด หลังจากนั้นย่อยอาหารอยู่ครู่ สรวิศก็
ไปอาบน้ำ ส่วนพาขวัญนั่งชมวิวพลางดูรูปในกล้องไปด้วย จนสรวิศอาบน้ำ
เสร็จแล้วเดินมาสมทบ

“คุณถ่ายรูปสวยมากเลยนะคะ เป็นตากล้องมืออาชีพใช่ไหม”

“เปล่าหรือครับ แค่มือสมัครเล่น” สรวิตนั่งลงบนเก้าอี้อีกฝั่ง มองดูเครื่องตีมแอลกอฮอล์ที่พร่องไปเกินครึ่งขวดอย่างแปลกใจ หน้าพาวัญญ์ก็แดงระเรื่ออย่างเห็นได้ชัด

“ผมไม่ค่อยเห็นคุณตีม”

“ฉันตีมเพื่อให้หลับสบายนะค่ะ”

ฟังคำตอบแล้วสรวิตก็ได้แต่อมยิ้ม ทำไมจะรู้ว่าเธอตีมเพื่อดับความประหม่าที่ต้องอยู่ร่วมห้องกับเขาทั้งคืนต่างหาก

“คุณสอนฉันหน่อยสิคะ” พาวัญญ์ยกกล้องขึ้น บ่งบอกว่าให้สอนอะไร

“เอาสิครับ ว่าแต่คุณมีพื้นฐานบ้างหรือยัง”

“นิดหน่อยค่ะ แต่ฉันไม่เคยเล่นกล้องระดับนี้”

“โอเค งั้นรอแป็บ ผมไปหยิบเลนส์มาก่อน” สรวิตลุกเข้าไปหยิบกระเป๋ากล้องในห้องทันที รู้สึกดีเหมือนกันที่มีเรื่องให้สนทนา ขึ้นนั่งคุยเฉยๆ บรรยากาศคงยิ่งกระอักกระอ่วน และเพียงไม่กี่นาทีถัดมานโตะก็เต็มไปด้วยเลนส์นานาชนิด

“เยอะขนาดนี้เลยหรอคะ คินนี้จะเรียนหมดไหมเนี่ย”

“ผมจะพยายามไม่ลงรายละเอียดก็แล้วกันครับ” สรวิตหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าตื่นตะลึงของอีกฝ่าย เขามีงานอดิเรกเป็นการถ่ายภาพ นานๆ ได้หยุดยาวสักทีจึงจัดมาเต็ม “พอดีทริปนี้ผมตั้งใจมาถ่ายรูปมาก อุปกรณ์เลยจะเยอะหน่อย”

“มาเริ่มกันเลย” เขาเริ่มหยิบบอดี้กล้องขึ้นมาแล้วอธิบายคร่าวๆ ว่าส่วนไหนคืออะไร จากนั้นก็หยิบเลนส์ขึ้นมาอธิบายต่อ

ทั้งสองจมอยู่กับกล้องพักใหญ่ จนเวลาตีตื้นและเครื่องตีมหมดไปหลายขวด

“ลองถ่ายภาพบุคคลแล้ว ถ่ายสิ่งของแล้ว ตอนนี้นำมาลองถ่ายรูปชิตส์แบบกันดีกว่า” เขาหมายถึงภาพวิวทัศน์ของเมือง

สรวิตประกอบเลนส์ไวต์หรือเลนส์มุมกว้าง เมื่อเสร็จเรียบร้อยจึงลุก

ไปขึ้นที่ริมระเบียง โดยมีลูกศิษย์เดินตามไปติดๆ

“มายืนตรงนี่สิ” แววดาซาบ่งบอกว่าให้เธอมายืนข้างๆ เมื่อพาขวัญทำตาม สรวัดจึงขยับไปขึ้นชั้นทางด้านหลังเธอ

“ดีกๆ แบบนี้ไม่ค่อยมีอะไรให้ไฟท์มาก คุณลองมองหาเส้นนำสายตา ดูจะเป็นรถนนถนนก็ได้” ชายหนุ่มโน้มใบหน้าลงไปให้สายตาคู่ในระดับเดียวกัน เพื่อให้เธอมองเห็นจอแอลซีดีบนกล้อง

“ถ้าได้มุมที่ถูกต้องก็กดชัตเตอร์”

มีเสียงร่ำวอยู่หลายครั้ง ก่อนที่สรวัดจะยึดตัวขึ้น “เป็นไง สวยไหม” เขาหันไปถามลูกศิษย์ ในจังหวะเดียวกับที่เจ้าหล่อนหันมาพอดี ใบหน้าจึงอยู่ใกล้กันในระยะประชิด

ไม่รู้ว่าเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์หรือว่าการสะท้อนของแสงไฟ ใบหน้าของพาขวัญจึงดูโดดเด่น จมูกโด่ง คิ้วบาง ดวงตากลมโต ผิวหน้าเนียนละเอียดแทบมองไม่เห็นรูขุมขน เนียน...จนเขาอยากสัมผัส

สรวัดคล้ายควบคุมตัวเองไม่อยู่ เผลอยื่นหน้าเข้าไปใกล้อีกจนเกือบสัมผัสกับริมฝีปากสีพีช

“อะ...เอ๋อ...ค่ะ ก็สวยดี ฉันขอลองเล่นสักครู่ละคะ” พาขวัญขยับออกห่าง แล้วเดินหนีไปยังอีกมุมหนึ่งของระเบียงทันที

คนโดนเบรกแบบกะทันหันยืนงงงอยู่ครู่ ก่อนจะกระตุกยิ้ม เพียงเสี้ยววินาทีที่ได้ใกล้ซัดก็เกือบทำให้เขาควบคุมตัวเองไม่อยู่เสียแล้ว

สรวัดเดินกลับไปนั่งรอนเก้าอี้ พยายามบังคับสายตาให้ไฟท์กับภาพอื่น แต่ยามเผลอที่ไรก็กลายเป็นจับจ้องพาขวัญตาไม่กะพริบ ทุกฝีก้าวทุกรอยยิ้ม ทุกปฏิบัติการเหมือนประทับอยู่ในใจยิ่งกว่าการถ่ายรูปเก็บไว้เสียอีก บางครั้งที่เจ้าหล่อนหันมาเห็นเขาก็จะยิ้มตอบบ้าง แกล้งมองผ่านไปยังสิ่งอื่นบ้าง เพื่อไม่ให้เธอรู้สึกไม่ดี จนเวลาเลยเที่ยงคืนมาพักใหญ่

“เรายังไม่มีรูปคู่กันเลยใช้ไหม” ชายหนุ่มว่าเมื่อตากล้องมีไอใหม่ยื่นกล้องมาให้ เขาเปลี่ยนเป็นเลนส์ปกติ “มาถ่ายรูปกันเถอะ”

“คือฉันไม่ชอบถ่าย...” เธอพูดประโยคปฏิเสธไม่ทันจบ เสียงซัดเตอร์ก็ตั้งขึ้น เล่นเอาพาขวัญทำหน้าหลอกับความไวของคนข้างๆ

“หน้าคุณเวลาตกใจนี่ตลกดีนะ”

เสียงหัวเราะของคนกดซัดเตอร์ทำให้พาขวัญไม่สบอารมณ์ ยื่นมือไปขอกำลังเพื่อสำรวจรูปตัวเอง

“ขอดูหน่อยค่ะ”

สรวิตไม่ลังให้ แถมยังยกกล้องขึ้นกดซัดเตอร์ตรงหน้าเธออีกรอบ

“คุณ!” พาขวัญคว้าหมับไปที่กล้อง แต่ก็สัมผัสได้เพียงอากาศ เพราะคนตัวสูงเบียดตัวลูกหนืออย่างรวดเร็ว “ฉันไม่เล่นนะ เอามาดูหน่อย”

“ไม่เอา เตียวคุณก็ลบลสิ”

“ถ้ามันไม่สวยก็ต้องลบลสิคะ”

“ไม่ให้ลบ ผมชอบรูปที่เป็นธรรมชาติ” สรวิตยกกล้องขึ้นจนสุดแขน ทำให้คนที่เตี้ยกว่าลืบลกว่าเข็นต์ยังไม่พอใจ

“เอามาค่ะ!”

เธอถลิ่งตาใส่เขาดั่งแมวที่กำลังพองขนชู สรวิตเห็นแล้วก็ยิ่งชอบใจ

“ไม่ให้”

เขาเอ่ยคำตอบหน้าตาเฉย ทำให้คนตัวเล็กกว่าไม่ยอมแพ้ ปีนขึ้นไปบนเก้าอี้เพื่อยื้อแย่ง

“เอามานะ!”

“เฮ้ย!” สรวิตอ้าแขนรับคนที่โถมเข้ามาหา แม่น้ำหนักเธอจะไม่มาก แต่ก็ทำให้เขาเสียหลักหงายหลังไปบนเก้าอี้ แถมแรงกระแทกก็ทำให้คนที่อยู่ด้านล่างจุกไม่น้อย

“เป็นอะไรไหมคุณ” สรวิตวางกล้องลง แล้วลูบหลังคนที่อยู่ด้านบนด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉัน...”

เมื่อเห็นคนที่อยู่บนร่างเขาทำสีหน้าขอโทษขอโพย หัวใจสรวิตก็

กระตุก ใบหน้าของเธออยู่ห่างเพียงแค่มือ

ตั้งมีคำพูดมากมายที่อยากจะเอ๋ย แต่ก็ติดที่ริมฝีปาก ภาพรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะที่เขาแอบเฝ้าสังเกตในช่วงหลายวันที่ผ่านมาพรึ่บเพียง ได้จ้องลึกเข้าไปในดวงตาของเธอ หัวใจที่เคยเย็นชาก็อบอุ่นเมื่อมีเธออยู่ในอ้อมกอด ความประทับใจที่ฝังแน่นตั้งแต่วันแรกที่ร่วมเดินทางเอ่อท้นขึ้นมา

สรวิศไม่อาจหักห้ามใจตัวเองได้อีกต่อไป สองมือของเขาระงับร่างบอบบางแน่น ก่อนจะยื่นใบหน้าไปประกบปากกับริมฝีปากสีพีช ต้มตำความหอมหวานที่เขาพยายามปฏิเสธและขีดเส้นความสัมพันธ์ไว้ที่เพื่อนตลอดหลายวันที่ผ่านมา

ภาพถ่ายในโน้ตบุ๊กเลื่อนมาจนถึงภาพสุดท้าย พร้อมกับประโยคสุดท้ายที่ผุดขึ้นมาในห้วงความทรงจำ

‘ถ้าคุณทำแบบนี้ เราจะเป็นเพื่อนกันไม่ได้แล้วนะ’

‘เรา...จะไม่ใช่แค่เพื่อนกัน’

และเขาก็ไม่ได้เป็นแค่เพื่อนกับเธอจริงๆ หรือจะพูดให้ถูกคือไม่ได้เป็นอะไรกับเธอเลย เพราะเมื่อผ่านเหตุการณ์ในคืนนั้น สรวิศก็ไม่ได้เจอเธออีก พาขวัญหายไปอย่างไร้ร่องรอยตั้งไม่เคยใช้เวลาเกือบสัปดาห์ร่วมกันมาก่อน

สรวิศออกตามหาเธอตามสถานที่ที่เคยแพลนว่าจะไปด้วยกัน เสียเวลาเกือบทั้งวัน จนสุดท้ายต้องไปขอตุลาภาพจากกล้องวงจรปิดของโรงแรม เพราะกลัวว่าเธอจะประสบเหตุการณ์ร้ายแรงจนเกิดอันตราย ทว่าสิ่งที่พบมีเพียงภาพเธอเดินลากกระเป๋าออกไปจากโรงแรม

ตอนนั้นเขาบอกไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไร ทั้งผิดหวังในตัวเองที่ไม่หักห้ามใจ ทั้งผิดหวังในตัวพาขวัญที่จากไปโดยไม่ล่ำลา แล้วพอนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปปรึกษากับแสนครันย์เพื่อให้อีกฝ่ายช่วยหาทางให้ได้พบเธออีกครั้ง คำตอบที่ได้ก็มีเพียง

‘นายโดนฟันแล้วทิ้งนะสิ’ ฝ่ายนั้นพูดพร้อมกับส่ายหน้า ‘นายบอกเองว่าเคยมีคนตามมาด่าเธออยู่ไม่ใช่เหรอ เป็นแม่ด้วยใช่ไหม ก็คงไม่ใช่คนดีอะไรนักหรอก ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะแย่งสามีแม่ตัวเอง นายก็ระวังไว้เถอะเพลอๆ หล่อนอาจมาเรียกร้องให้รับผิดชอบที่หลังก็ได้’ คนมองโลกในแง่ร้ายอย่างแสนศรัทธยวิเคราะห์เป็นหกๆ

แม้ในใจจะค้านว่าพาชวัญที่เขารู้จักไม่ใช่คนแบบนั้น แต่สรวิตก็หมดคำพูดที่จะโต้เถียง ในเมื่อโอกาสที่จะได้เจอเธออีกแทบไม่มี จึงใช้ประโยชน์ที่จะมาต่อความยาวสาวความยืด พอแสนศรัทธยยืนยันว่าจะยังไม่กลับประเทศไทยด้วย เขาก็จึงบินกลับมาก่อนกำหนดแล้วใช้ชีวิตเป็นปกติ ปล่อยให้เรื่องของพาชวัญเป็นแค่ความทรงจำในช่วงจังหวะหนึ่งของชีวิต

“แล้วจู่ๆ ก็โผล่มา” สรวิตถอนหายใจยาว การได้นั่งดูภาพเก่าๆ ทำให้รู้ว่าเขายังไม่เคยลืมเธอ แม้ท่ามกลางภาพหลายร้อยจะมีภาพพาชวัญปรากฏอยู่ไม่ถึงสิบภาพ แต่เขากลับจำได้ดีว่าในขณะที่กำลังถ่ายแต่ละภาพอยู่นั้น เธออยู่ตรงไหน และกำลังทำอะไร

“พาชวัญ...คุณช่างเป็นปริศนาในชีวิตผมจริงๆ” เมื่อกลับมาเจอหน้าอีกครั้ง เธอก็หนีเขาทันที หนี...เหมือนครั้งก่อนที่หายไปอย่างไร้ร่องรอย

สรวิตสะบัดหน้าแรงๆ เมื่อเริ่มจะจมอยู่กับอดีตมากเกินไป ภาพของเด็กหญิงตัวน้อยกับสรรพนามที่ทั้งสองสนทนากันบ่งบอกว่าพาชวัญมีครอบครัวแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะไปซุ่มคุ้ยหรือหาเหตุผลในเรื่องที่ผ่านมาแล้วเกือบสี่ปี ทุกชีวิตต้องดำเนินต่อไป รวมทั้งเขาก็เช่นกัน

สรวิตจบเรื่องของพาชวัญไว้แค่นั้น เขาไม่แต่จะต้องไฟล์ภาพและไม่เอ่ยถึงอีก แม้ยามที่มารดานึกได้แล้วถามอยู่เนืองๆ เขากลับมาลุยงานหนักและใช้ชีวิตหนุ่มโสดที่สนุกสุดเหวี่ยงเช่นเดิม

เลิกเช่นคำคินนี้ที่กำลังหัวเนียงอย่างถึงพริกถึงขิงกับนางแบบสาวสวย ซึ่งเป็นคู่ควงคนล่าสุด

“เสื่อคะ เมย์ว่าเราไปอาบน้ำกันก่อนดีไหม”

“ทำไม่ละครับ” คนกำลังติดลมมกระซิบถาม ขณะที่มือไม้เลื้อยไปตามส่วนเว้าส่วนโค้งบนร่างกายของคุณสนทนา

“เมย์มีเซอร์ไพรส์” เจ้าหล่อนว่าพลางยิ้มยั่ว “คุณไม่อยากจะเห็นคอลเล็กชันใหม่ที่กำลังจะวางขายหรือคะ”

คอลเล็กชันใหม่ที่ว่าเป็นแบบของชุดชั้นในแบรนด์ดังที่เมลินีได้รับคัดเลือกให้เป็นนางแบบ แม้สรวินจะเหมือนผู้ชายทั่วไปที่ชอบดูอะไรน่ารักๆ แวมๆ แต่ยามอารมณ์ไปไกลจนเกินจะกุกกลับเช่นนี้ เขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น นอกจากการได้ปลดปล่อย

“ผมค่อยดูทีหลังก็ได้”

เสียงกระเสียดออกมาจากริมฝีปากที่กำลังชิดอยู่กับชอกคอหญิงสาว และเหมือนว่าเมลินีจะรู้จักสรวินดีพอสมควรเพราะเจ้าหล่อนไม่ทักท้วงอะไรอีก ยอมให้ดึงทิ้งเสื้อผ้าออกจากกายที่ละชิ้นๆ จนเกือบจะไปจบที่เตียงนอนแต่จู่ๆ สมาร์ทโฟนที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงของสรวินก็ดังซัดจังหวะ

“ปล่อยไปเถอะคะเสื่อ อย่าไปสนใจเลย” คนอารมณ์กำลังเตลิดว่าพร้อมยื่นแขนไปคล้องต้นคอคนด้านบนให้โน้มลงมาหา

“ขอโทษครับ สายนี้ไม่ได้จริงๆ” สรวินนั่งอยู่ดีใจเพื่อระงับความต้องการ เรียกสติตัวเองแล้วเดินออกไปกดรับโทรศัพท์ยังอีกมุมหนึ่งของห้อง ทิ้งให้คนบนเตียงได้แต่ฮึดฮัด

“ใครเม่งโทร. มาตอนนี่วะ” เมลินีนั่งรออยู่พักใหญ่ การสนทนาก็ยังไม่มียี่ที่ท่าว่าจะจบลง เลยตัดสินใจเดินไปหาอีกฝ่ายด้วยร่างเปลือยเปล่าหวังให้เขากลับมาสานต่อโดยเร็ว แต่โดนปฏิเสธด้วยท่าทางทันที

“โอ้ คุณแม่ครับ ผมไม่ได้ลืมเสียหน่อย ผมไปรับคุณแม่ตอนเช้าทันแน่นอนครับ”

พอได้ฟังว่าปลายสายคือใคร เมลินีก็ยอมถอย สรวินขึ้นชื่อว่ารักครอบครัวมาก โดยเฉพาะมารดา เธอจึงไม่สมควรเข้าไปยุ่งย่ามให้เสีย

คะแนน

“ผมทำได้อยู่แล้ว ไม่ทำให้คุณแม่เสียหน้าแน่นอน โปรแกรมห่วงแค่นี้
ไม่กี่กิโลเอง”

เมลีนีแอบฟังจนจับใจความสำคัญได้ แผนการบางอย่างจึงผุดขึ้นใน
ใจ เธอเดินไปหยิบถุงกระดาษใส่ชุดชั้นในเบรนต์ดั่งแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ
ส่งสัยคืนนี้เธอต้องเหนื่อยหน่อยเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายในวันรุ่งขึ้น

สรวิศโตนมารดาโอร. มาดำตั่งแต่เช้ามีดเพราะผิดคำพูดที่ให้ท่านไว้
เมื่อคืน เขาตะลึงตะลันลุกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวทันทีที่ว่างสาย

“คุณจะไปแล้วหรือคะ” เสียงอ้อแอ้ที่ตั้งมาจากเตียงนอนขนาดคิงไซส์
เรียกความสนใจจากคนที่กำลังแต่งตัวได้ชั่วขณะ

“ครับ ผมมีภารกิจกับคุณแม่ตอนเช้า คุณกลับเองได้ใช่ไหม”

ประโยคดังกล่าวทำให้เมลีนีตื่นเต็มตา ความพยายามเมื่อคืนไม่เป็น
ผล “ให้เมย์ไปกับคุณด้วยไม่ได้หรือคะ”

“คุณก็รู้สถานะความสัมพันธ์ของเราดีอยู่แล้วนะเมย์” สรวิศว่าขณะ
คว่ำอุปกรณ์การวิ่งออกมาจากตู้เก็บของ

แม้จะไม่พอใจกับประโยคและสถานะดังกล่าวขนาดไหน แต่เมลีนีก็
ฉลาดพอที่จะไม่แสดงอาการอะไรออกมา “เมย์ก็แค่อยากอยู่กับคุณนานๆ”

“เราอยู่ด้วยกันนานพอแล้วครับ” สรวิศเตรียมของเสร็จพอดีจึงเดิน
ไปที่ประตู “ล็อกห้องให้ผมด้วยนะครับ”

เมลีนีมองตามชายหนุ่มสุดเฟอร์เฟกต์ผู้เป็นที่หมายปองของสาว ๆ ทั่ว
ประเทศด้วยความไม่สบายอารมณ์ แม้เขาจะเปิดโอกาสพัฒนาความสัมพันธ์
กับเธอแทบจะทุกทาง แต่มีหรือคนอย่างเธอจะยอมแพ้ง่ายๆ

“คุณเห็นฉันไม่พ้นหรือเปลือ”

สรวิศมาปรากฏตัวที่โรงพยาบาลเตโชดมในเวลาประมาณตีห้า ที่นี่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนและนักข่าวที่แห่กันมาทำข่าวโครงการเดินวิ่งการกุศล เพื่อนำรายได้ไปมอบให้แก่โรงพยาบาลที่ขาดแคลนในชนบท ซึ่งคุณนายดารินเป็นหนึ่งในคณะกรรมการจัดงาน

เมื่อพบมารดา สรวิศก็ถูกค้อนทันที

“โผล่มาได้แล้วหรือยะ”

“โอ้...คุณแม่ครับ ผมมาสายนิดเดียวเอง” คนมีความผิดเดินเข้าไปสวมกอดผู้ให้กำเนิดอย่างออตออัน

“นิดเดียวที่ไหน เสือบอกจะไปรับแม่ที่บ้านด้วยซ้ำ แล้วยังไง นี่แม่ต้องไปรบกวานให้หนูมินพามา”

สรวิศปรายตาไปยังคนถูกพาดพิงซึ่งกำลังยืนขำอยู่ใกล้ๆ มินหรือมินนัท มีตำแหน่งเป็นเลขานุการส่วนตัวของเขาซึ่งอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันและรู้จักสนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็ก เรียนจบบริหารมาจากต่างประเทศ เพิ่งกลับมาไม่กี่เดือนก่อน มารดาจึงชักชวนให้มาเรียนรู้งานกับเขา เพราะเจ้าหล่อนอยากเปิดบริษัทนำเข้าสินค้าแบรนด์เนมของตนเอง

สรวิศรู้ว่าจุดประสงค์ที่แท้จริงของมารดาไม่ใช่แค่ต้องการให้มินนัทมาศึกษางานเพียงอย่างเดียว แต่ต้องการให้มาใกล้ชิดกับเขามากกว่า เพราะอยากได้ลูกสาวของเพื่อนสนิทคนนี้เป็นลูกสะใภ้มาก

“มินเขาก็ไม่ได้ลำบากอะไรนี่ครับ ไซ้ใหม่” สรวิศขยิบตาส่งซิกให้คนที่ถูกกล่าวถึง ทว่าอีกฝ่ายยังไม่ทันเอ่ยปากมารดาเขาก็วิ่งขึ้นมาเสียก่อน

“ไม่ต้องมาหาแนวร่วมเลยนะ เอาไว้จัดงานก่อนเถอะ ได้เห็นดีกันแน่” แถมยังขู่ว่าจะทักก่อนสะบัดหน้าหนีไปรวมกลุ่มกับนักวิ่งสูงอายุคนอื่นๆ

“โอ้...คุณแม่ครับ” สรวิศรีบก้าวตาม แต่ก็โดนขวางเอาไว้

“กสาวจนลืมแม่ละสิท่า”

ชายหนุ่มมองสาวสวยตรงหน้าอย่างหมั่นไส้ มินนัทเป็นคนโปรดของมารดา ยิ่งกว่าเขาเสียอีก

“เดี๋ยวจะโดนตี ยายมุมิ ทำไม่ไม่เตือนพี่ตั้งแต่เมื่อวานเย็น” ชายหนุ่ม
ทำสรวลอย่างเอาเรื่อง แม้จะแยกย้ายกันไปใช้ชีวิตของตัวเองหลายปี แต่
เพราะความสนิทสนมที่มีมาตั้งแต่เด็กจึงจนเข้าหากันได้ไม่ยาก

“ก็นึกว่าพี่เสียจำได้นะสิคะ” คนโดนเรียกฉายาวัยเด็กรีบแก้ต่างให้
ตัวเอง “แล้วอีกอย่าง มินจะหาโอกาสที่ไหนไปเตือนคะ ก็แม่เมย์อะไรนั่น
เล่นมานั่งเฝ้าพี่ตั้งแต่เที่ยง แถมยังชูป้อๆ ใส่ทุกคนที่เดินเข้าไปในห้องอีก”

“เถียงตลอด เดี่ยวเถอะ!”

“ลองทำอะไรมินสิ มินฟ้องคุณป้าแน่” คนโดนคาดโทษมีหรือจะกลัว
เนื่องจากมีแบ็กชันทึคคอยหนุนหลัง

“ทำทนายเหรอ” สรวลขยับเข้าไปประชิดเธอพร้อมกับเขกมะเหงกกลง
บนหัวอีกฝ่าย

“อ๊ย! พี่เสีย มินเจ็บนะ” คนโดนประทุษร้ายยืนกุมหัว “มินจะฟ้อง
คุณป้าจริงๆ ด้วย”

“ก็ลองดูสิ”

“คุณป้า...”

มินนภัสเปล่งเสียงออกมาได้แค่นั้น เพราะอีกฝ่ายยื่นมือมาปิดปาก
เธอไว้อย่างทันท่วงที

“ชี้ฟ้องจริงๆ ยายมุมิ” สรวลร้องหญิงสาวออกมา เขามีคดีติดตัวแล้ว
หนึ่งคดี ถ้าโดนอีกมารดาต้องนอนหนักแน่ๆ

“อ่อยอินอ๊ะ”

“ปล่อยแน่ แต่ไม่ใช่ตรงนี้” ในที่สุดสรวลก็ลากมินนภัสออกมาให้พ้น
จากสายตามารดา แต่ระหว่างทางจู่ๆ ก็มีสาวสวยคนหนึ่งโผล่มาขวาง

“เสีย!”

ทั้งสองหยุดชะงัก ก่อนจะรีบผละออกจากกัน

“นี่ก็แล้วว่าคุณต้องมานะนี่”

ผู้มาใหม่คือนักแสดงหญิงคนหนึ่ง ซึ่งถ้าเอ่ยชื่อออกมาคงร้องอ้อกัน

ทั้งประเทศ

“สา! คุณนางานนี้ด้วยเธอ”

“ฉันเป็นฟรีเซนต์อร์นะคะ”

ประโยคดังกล่าวทำให้สรวิศอดหันไปหาเลขาฯ ส่วนตัวไม่ได้ ดั่งจะบอกกลายเป็นว่าทำไมไม่บอกตนเรื่องนี้

“เราไม่ได้เจอกันสักพักแล้วนะคะ”

“เธอครับ ผมว่าเราเพิ่งเจอกันเมื่อไม่นานนี้เองนะ” แม้จะมีทันได้ตั้งตัว แต่คารมก็ยังแพรวพราว สรวิศคบหากับนิสามาหลายปี ซึ่งนับว่ายาวนานกว่าคู่ครองคนอื่น ๆ อาจเป็นเพราะอายุที่ใกล้เคียงกัน จึงมีความเป็นผู้ใหญ่ ไม่เจ้าอารมณ์และเอาแต่ใจเหมือนเมลินี

“เราไปหาที่เงียบๆ คุณกันหน่อยดีไหมคะ”

“เอ่อ...คือผม...” สรวิศไม่สะดวกใจ เพราะในงานมีนักข่าวค่อนข้างเยอะ แถมเขาก็บนิสายังเคยตกเป็นข่าวซุบซิบด้วยกันอีก

“เชิญค่ะ”

เหตุผลร้อยแปดยังไม่ทันหลุดออกจากปากเขา ฝ่ายคนชวาก็หมุนตัวเดินนำออกไปเสียแล้ว สรวิศจึงได้แต่หันมาค่อนขอเดลาฯ ส่วนตัวด้วยสายตา ฐานไม่แจ้ล่งหน้าว่างานนี้จะมีใครมาบ้าง

มินนภัสได้แต่แอบขำ ที่คนลื่นไหลเก่งจนนุ่มง่ายๆ

“อดทนไว้พี่เสื่อ วันนี้นี้ยังมีคุณกรนี่อีกเยอะ”

๒

กลับมาพบกัน (อีกครั้ง)

กิจกรรมเดินวิ่งการกุศลใกล้จบลงแล้ว เส้นทางที่วิ่งไม่ไกลมาก เพราะโครงการเน้นผู้เข้าร่วมกิจกรรมแบบครอบครัว วิ่งไปตามถนนสายหลัก แล้วยูเทิร์นกลับมายังจุดปล่อยตัว สรวิตซึ่งวิ่งออกกำลังกายเป็นประจำจึงทำได้ดีเยี่ยม กลับมาถึงเส้นชัยเป็นกลุ่มแรกๆ

ส่วนมารดาวิ่งอยู่ในกลุ่มสุดท้าย แกรมยังมีกล้องจากบรรดานักข่าวจับภาพอยู่ตลอดเวลา สรวิตจึงให้มินนภัสคอยดูแล เพราะนอกจากจะยังเข้าหน้ามารดาไม่ค่อยติดแล้ว ยังเสี่ยงต่อการตกเป็นข่าวเนื่องจากบรรดาสาวๆ ที่เขาเคยควงไพล่มาร่วมงานเป็นว่าเล่น

เมื่อถ่ายรูปตรงเส้นชัยพอเป็นพิธี สรวิตก็กลับไปยังร้านกาแฟที่อยู่ค่อนข้างลับสายตาคน ซึ่งถ้าไม่ใช่แขกประจำหรือพนักงานของโรงพยาบาลจะไม่ค่อยมีใครรู้จัก แต่แทนที่เปิดประตูเข้ามาภายในร้านแล้วจะได้ยินเสียงเพลงคลอเบาๆ กลับได้ยินเสียงร้องไห้ของเด็กแทน

“อย่าร้องนะคะ หนูยิวอยากได้อะไรบอกพี่แพนได้นะคะ”

“ยิวหาจะหาแม่ แม่...ไปหนาย” เป็นประโยคขาดๆ หายๆ ที่ดังสลับ

กับเสียงสะอึกสะอื้น

“คุณแม่ไปทำธุระ อีกสักครู่ก็มานะคะ”

เจ้าของเสียงปลอบโยนคือหนึ่งในพยาบาลที่สรวริศู้จัก เคยพบกันหลายครั้งจากการมารอรับมารดาที่มาตรวจร่างกาย แต่คนที่เรียกความสนใจได้มากกว่านั้นคือเด็กหญิงตัวน้อยในชุดนักเรียน จึงปรีเข้าไปสอบถาม

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“คุณเสื่อ!” พยาบาลคนดังกล่าวหันมามองเหมือนดังสรวริศเป็นพระมาโปรดก็ไม่ปาน “น้องยิวหาแกงอแงจะหาคุณแม่ล่ะคะ”

“แล้วคุณแม่ห้องไปไหนเสียล่ะครับ”

“คุณขวัญโดนเรียกตัวล่ะ พอดีมีเคสด่วน”

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันเมื่อได้ฟังสาเหตุ “แล้วเธอทิ้งลูกไว้แบบนี้เนี่ย นะครับ”

“ก็ไม่เชิงหรือค่ะ คือตอนแรกน้องยิวหาอยู่กับพี่เลี้ยง แต่พี่เลี้ยงเห็นดารามากันเยอะเลยขอฝากหนูยิวหาไว้ที่นี่ แพนเห็นว่าแกไม่อแงเลยยอมรับฝาก ไม่คิดว่า...”

“จะหาคุณแม่!”

เสียงร้องไห้เยเยดังขึ้นอย่างต่อเนื่องจนใบหน้ากลมป้อมแดงก่ำ เห็นแล้วชายหนุ่มก็สงสารจับใจ

“โอ๊ย ไม่ร้องนะครับ” สรวริศย่อตัวลงนั่ง เขาไม่แน่ใจว่าเด็กหญิงจะจำตนได้หรือเปล่า เพราะระยะเวลาจากการพบกันครั้งที่แล้วก็นานร่วมเดือน “ยิวหาจำอาเสื่อได้ไหม”

เด็กหญิงตัวน้อยงยหน้ามองพร้อมน้ำตาเต็มใบหน้า “อาเสื่อหรือคะ”

“ใช่ครับ อาเสื่อเอง เราเคยเจอกันแล้วไงครับ”

“เจอที่...หนาย” ประโยคดังกล่าวมาพร้อมกับแรงสะอื้นอีก

“เจอบนตึกนั่นไงครับ อาเสื่อให้ยิวหาดูการ์ตูนด้วย จำได้ไหม” สรวริศไม่รู้ว่าจะทบทวนความทรงจำอย่างไรดี จึงเอ่ยถึงกิจกรรมโปรดที่เด็กน้อย

บอกว่ามารดาสั่งห้าม

“พาวเวอร์พัฟเจอร์ลส์!”

“ใช่ครับ อยากรู้ไหม อาเปิดให้ดูได้น้า”

ใบหน้าเล็กพยักเราะรับแทนคำตอบ เด็กหญิงตัวน้อยโถมตัวเข้าไปหา สรวิต ซึ่งเขาก็อ้าแขนรับแล้วอุ้มขึ้นมาแนบอก

“เดี๋ยวผมจัดการเองครับ” ไม่ลืมหันไปบอกพยาบาลสาวแล้วเดินไปหาที่นั่งเงียบบๆ เพื่อไม่ให้เสียงไปรบกวนลูกค้าคนอื่นๆ เมื่อได้มุมเหมาะจึงหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเปิดการ์ตูนแล้วส่งให้เด็กหญิงตัวน้อย ส่วนตัวเองก็ขอรายการอาหารเพื่อสั่งเครื่องดื่มและขนมมเนยมาเตรียมรอไว้ เมื่อเรียบร้อยก็หันมาหาผู้ร่วมโต๊ะ พบว่าแก้มป่องยังคงแดงก่ำ ดวงตาลอไปด้วยหยาดน้ำใสๆ จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับให้พร้อมกับชวนคุย

“ยิหาร้องไห้ทำไมเอ่ย”

“ยิหาไม่เจอคุณแม่ ไม่เจอพีบี ยิหากลับ...”

“หือ กลัวอะไรครับ ยิหาก็รู้จักพี่พยาบาลไม่ใช่เธอครับ”

มือเล็กป้อมที่ถือสมาร์ตโฟนลดระดับลง ใบหน้าเล็กเงยมองคู่สนทนา หยาดน้ำตาที่เพิ่งซบออกไปเอ่อล่อขึ้นมาอีกครั้ง

“ยิหากลับคุณแม่ทั้ง...”

“ทั้ง? ไปเอามาจากไหน คุณแม่จะทั้งยิหาได้อย่างไร” สรวิตไม่ใช่ออย่างบอกไม่ถูก ใครที่พูดเรื่องแบบนี้กับเด็กตัวแค่นี้ต้องใจร้ายใจดำมากแน่ๆ

“คุณยายบอกว่าคุณแม่ไม่รักยิหา ถ้าคุณแม่มีแฟนใหม่ มีลูกใหม่ ยิหาก็จะโดนทิ้ง ยิหาไม่อยากโดนทิ้ง”

คนตัวเล็กโผล่เข้ามาหา สรวิตจึงโอบกอดไว้อย่างปลอบประโลม

“แล้วคุณพ่อของยิหาล่ะครับ”

“ยิหาไม่มีพ่อ ยิหาอยู่กับคุณแม่ของคน”

ความจริงที่ได้ฟังจากปากเล็กๆ ของเด็กน้อยในอ้อมอกทำให้ใจสรวิต

กระตุกวูบอย่างไม่มีสาเหตุ

“แล้วคุณแม่ของยิหว่าไม่มีแฟนใหม่หรือครับ”

คนหวงแม่ทำสีหน้าจริงจังขึ้นมาทันที “ยิหว่าไม่ให้คุณแม่มีคนอื่น”

“แบบนี้ก็ไม่ต้องกลัวหรือครับ ใครจะทิ้งเด็กที่น่ารักได้ลง จริงไหม”

“แล้วถ้า...ยิหว่าไม่น่ารักละคะ”

ประโยคคำถามดังพร้อมกับใบหน้าเล็กที่เงยขึ้นมาสบตา สรวิตจึงใช้นิ้วโป้งปาดน้ำตาให้เธอ

“ยังไงคุณแม่ก็ไม่ทิ้งยิหว่าหรือครับ คุณแม่รักยิหว่าจะตายไป”

“คุณแม่ก็บอกแบบนี้”

“ถ้ายังยิหว่ายังไม่ต้องกลัว ไม่ต้องฟังอะไรจากใครทั้งนั้น เชื่อคุณแม่คนเดียวก็พอ รู้ไหมครับ”

“คำ...” เด็กหญิงตัวน้อยตอบรับเสียงใส

สรวิตก้มลงหอมแก้มป้องพอดใหญ่ ก่อนจับมือเล็กที่ถือสมาร์ตโฟนขึ้นมาชวนเธอดูการ์ตูนอีกครั้ง คราวนี้เด็กน้อยยึดพื้นที่บนตักเขาโดยไม่ยอมลงไปไหน และดูเหมือนจะลืมนเรื่องแม่ไปเสียสนิท บางจังหวะก็เงยหน้าขึ้นมายิ้ม หัวเราะสลับกับอ้าปากรับเค้กและนมเย็นที่เขาคอยป้อนให้

“จบตอนแล้วคะ ยิหว่าดูอีกได้ไหมคะ” เจ้าของใบหน้ากลมป้อมถามตาใส

“ได้สิครับ”

“เฮ้ย คุณอาเชื่อใจจัง” เสียงตะโกนยินดีดังขึ้นพร้อมกับร่างเล็กที่ลุกขึ้นมากระโดดโลดเต้น แถมสรวิตยังได้รางวัลเป็นจูบที่แก้มอีกด้วย

“ขอบคุณคำ” มีการไหว้ที่อ่อนช้อยเป็นการปิดท้าย ก่อนที่ยิหว่าจะดูการ์ตูนตอนใหม่

ที่เสียงจำเป็นเห็นแล้วก็เปลอ่ยยิ้มตาม เสียงหัวเราะและนัยน์ตาสปรายมาเนืองๆ ทำให้สรวิตรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก ปกติเขาเข้ากับเด็กไม่ค่อยจะได้

เพราะส่วนมากพวกแกจะงอแงและหวาดกลัวคนแปลกหน้า แต่ยิวหาต่างออกไป พบกันแค่สองครั้งในช่วงเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ทว่ากลับสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว

“แพนยอมแพ้คุณเสียเลยอะ เลี้ยงเด็กได้เก่งมาก” พยาบาลคนเดิมเดินมาเอ่ยแซว ตามมาด้วยประโยคที่เขาฟังแล้วใจกระตุก “นี่ถ้าไม่รู้จักกันมาก่อนคงคิดว่าเป็นพ่อลูกกันนะคะเนี่ย”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกมั้งครับ”

“จริงๆ อะ ดูเข้ากันได้ดีมาก แถมหน้ายังแอบคล้ายกันอีกต่างหาก”

สรวิศมองเด็กหญิงตัวน้อย เขาจริงๆ ก็มองไม่ออกว่าหน้าเหมือนกันตรงไหน คนหนึ่งเป็นผู้ชายวัยทำงาน อีกคนอายุสามถึงสี่ขวบ แถมยังเป็นเด็กผู้หญิง จึงไม่รู้ว่าเธอเอาหลักเกณฑ์ไหนมาบอกว่าคล้ายกัน

“คุณแพนก็พูดเกินไป เตี่ยพ่อแม่เด็กมาได้ยินผมจะชวยเอานะครับ”

“ถ้าคุณขวัญมาได้ยิน แพนก็คงโดนดุแน่ๆ อะ” คนพูดหันซ้ายหันขวาก่อนจะยื่นหน้ามากระซิบ “แต่หนูยิวหาไม่มีพ่ออะ ตั้งแต่แพนรู้จักคุณขวัญมา ยังไม่เคยเห็นหน้าเลยอะ”

เป็นอีกครั้งที่ตัวเขมเล็กสูง เขาได้ยินจากยิวหามาแล้ว และแอบคิดว่าพ่อแม่เธออาจจะเลิกกันก่อนเด็กน้อยจะเกิด

“คุณแพนไม่เคยพบจริงๆ เหรอครับ” สรวิศตั้งคำถาม แม้จะเดาได้ว่าพยาบาลคงไม่เคยเห็นพ่อของเด็กจริงๆ เพราะจากเหตุการณ์บังเอิญเจอกันครั้งที่แล้ว เขาก็รู้มาว่าพาขวัญไม่ได้ประจำอยู่ที่นี้

“จริงๆ อะ คือสักสามสี่ปีที่แล้ว คุณขวัญเคยทำงานที่นั่นอะ แต่จู่ๆ ก็ขอย้ายไปประจำที่โรงพยาบาลสาขา มาเจอกันอีกทีก็มีหนูยิวหาแล้ว เท่าที่ถามๆ คนที่รู้จักคุณขวัญก็ไม่มีใครได้ไปงานแต่เลยอะ”

คนได้ฟังข้อมูลใหม่นี้ไปอืดใจ “เหรอครับ”

“จริงๆ อะ นี่เขายังลือกันให้เช่ดว่าอาจจะท้องกับ...”

“คุยอะไรกันอยู่เหรออะ” เสียงเจ็ดยแจ้วดังมาจากเด็กน้อยที่นั่งดู

การ์ตูนเงียบๆ ในตอนแรก ทว่าบัดนี้กลับเงยหน้าขึ้นจ้องผู้ใหญ่อีกทั้งสองคน
ตาแป้ว

“อะ...อ้อ ไม่มีอะไรคะน้องยิหวา พี่แพนแค่มาลาไปเข้าเวร ึ่ง้นขอตัว
ก่อนนะคะ” คนเมาท่เพลินปลีกตัวออกไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้คนที่ได้รับฟัง
ข่าวสารเอาแต่นั่งนิ่ง

“คุณอาเหือ...”

“เอ่อ...ครับ” คนโดนเขย่าแขนเหมือนเพิ่งได้สติจึงมองคนพูด

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“เปล่าครับ อาไม่ได้เป็นอะไร ยิหวาอยากได้อะไรเพิ่มอีกหรือเปล่า
ครับ”

ใบหน้าป้อมส่ายนิดๆ ก่อนจะอ้าปากท้าว “ยิหวางวงคะ ยิหวานอน
ได้ไหมคะ”

“ได้สิครับ แต่ยิหวานอนที่นี่ได้ไหมครับ อากลัวคุณแม่กลับมาแล้ว
จะหายิหวาไม่เจอ”

“ได้คะ” เด็กหญิงตัวน้อยหันซ้ายหันขวา ก่อนจะเอนตัวลงนอนตาม
ความยาวของม้านั่ง โดยเอาหัวพาดบนตักของคนตัวโตกว่า “ถ้าคุณแม่กลับ
มา อาเหือปลุกยิหवाद้วยนะคะ”

“ได้ครับคนเก่ง”

เด็กน้อยหลับตาลง ทิ้งให้ผู้ใหญ่ที่ดูเหมือนจะมีหลายสิ่งตีกันอยู่ใน
หัวนั้นครุ่นคิดคนเดียว สรวีศอดคิดไม่ได้จริงๆ ว่ายิหวาจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับตนหรือเปล่า ลองคำนวณช่วงเวลาก็ช่างสอดคล้องกันอย่างน่าประหลาด
ยิหวาอายุไม่น่าจะเกินสี่ขวบ ซึ่งคาบเกี่ยวกับตอนที่เขาไปออสเตรเลียและ
ได้เจอกับพาชัวญ ถึงแม้ความสัมพันธ์ชั่วคินั้นนั้นจะมีการป้องกัน แต่เขาก็รู้
ดีว่าไม่มีการป้องกันไหนได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์

“ถ้าไม่รู้จุกกันมาก่อนคงคิดว่าเป็นพ่อลูกกันนะคะเนี่ย”

“หน้าแอบคล้ายกัน...”

สองประโยคของพยาบาลที่เพิ่งขอตัวไปเข้าเวรยังคงวนเวียนอยู่ในหัวชายหนุ่ม สรวิตจึงพิจารณาใบหน้ากลมบ่อมอย่างถี่ถ้วนเพื่อหาความเหมือน

หากมองจากจุดนี้ สิ่งแรกที่เขาเห็นคือคิ้วโก่ง ดวงตา จมูก ริมฝีปากทุกอย่างดูยอส่วนจนไม่อาจเปรียบเทียบความเหมือนได้ แต่ที่แน่ๆ การได้นั่งมองเด็กน้อยคนหนึ่งทำให้ความตึงเครียดคลายลงอย่างประหลาด ยิหาวานำรึกน่าซึ้งแถมยังช่างพูดช่างเจรจา ความคิดก็ดูจะโตเกินตัวทุกๆ ที่อายุเพิ่งเท่านี้ ถ้าให้เดาเขาคิดว่ายังไม่เข้าโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ

“อยู่กับแม่มากเกินไปสินะ” ฝ่ามือหนาลูบศีรษะคนตัวเล็กอย่างอ่อนโยนเท่าที่จำได้ พวขวัญก็มีบุคลิกท่าทางแบบนี้ มั่นใจในตัวเอง ช่างเจรจา ทุกคำที่สรรหามาโต้แย้งล้วนมีหลักการและเหตุผล เป็นผู้หญิงที่น่าทึ่งคนหนึ่ง

“แต่บางทีผู้หญิงที่มั่นใจในตัวเองมากเกินไปก็น่ากลัว” เขาว่าแล้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ใบหน้าหล่อส่ายซ้าๆ เพื่อขับไล่ความทรงจำที่เกี่ยวกับเธอเมื่อหลายปีก่อน อะไรที่ผ่านมาแล้วเขาย่อมไม่อาจนำกลับมาคิด สิ่งที่อยู่ตรงหน้าและสัมผัสได้ต่างหากคือเรื่องจริง

สรวิตใช้สมาร์ตโฟนถ่ายรูบยิหาวาในมุมต่างๆ บางรูปก็มีหน้าเขาอยู่ด้วย จากนั้นก็ส่งข้อความไปหาใครบางคนซึ่งอยู่อีกซีกโลกเพื่อถามคำถามเดียวกับที่พยาบาลคนเมื่อครู่บอก

หน้าของยิหาวาเหมือนฉันไหม

เขาไม่คาดหวังคำตอบ เพราะพี่ชายฝาแฝดยุ่งกับงานจนหลายครั้งก็ละเลยข้อความ หรือถ้าสนใจก็ไม่ได้คำตอบแบบปัจจุบันทันด่วนแน่ๆ จึงวางสมาร์ตโฟนแล้วสนใจเด็กน้อยที่หนุนตักเขาแทน

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานเท่าไร สรวิตมารู้สึกตัวอีกทีก็เมื่อรับรู้ได้ถึงสายตาของใครบางคน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่า เป็นพวขวัญ ทั้งสองสบตากันนิ่งอยู่หลายอึดใจ ก่อนจะเป็นฝ่ายหลังที่ผินหน้าหนี หากมองไม่ผิดเหมือน

เธอหันไปเช็ดน้ำตา

“คราวนี้คุณคงหนีผมยากหน่อยนะ คุณพาวัวญ”

หน้าคนฟังดูซีดลงและมีอาการตระหนก สรวิตจึงเปลี่ยนคำพูดให้
กระจ่าง

“ผมหมายถึง ลูกคุณนอนหนุนตักผมทั้งคน”

พาวัวญไม่ตอบว่าอะไร ทำเพียงเดินเข้าไปเพื่อจะอุ้มยิวหา “ส่งลูก
มาให้ฉันเถอะละ ฉันต้องรีบไปแล้ว”

“คุณไม่คิดว่าเรามีเรื่องต้องคุยกันหน่อยหรือ”

พาวัวญชะงัก ริมฝีปากสีพีชเข้มเข้าหากันอย่างไม่รู้ตัว

“เราไม่ได้เจอกันตั้งนาน น่าจะไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบกันหน่อย” คน
เป็นต่อเพราะมีตัวประกันอยู่ด้วยน้ำเสียงยียวน เขาก็ไม่อยากจะก่อกวนเธอ
นัก ถ้าไม่โดนหันหลังให้ตั้งสองครั้งสองครา

ครั้งแรก...เมื่อเกือบสี่ปีก่อน

ครั้งที่สอง...เมื่อเดือนก่อน

และถ้าไม่มียิวนอนหนุนตักเขา ก็คงเป็นครั้งที่สามที่เธอจะหันหลัง
ให้อีก โดยที่เขาไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

“ฉัน...ไม่มีอะไรต้องคุยอะ”

“เยอะเยอะไป ทั้งเรื่องวันนี้ เรื่องเมื่อเดือนก่อน หรือแม่แต่...” สรวิต
เว้นช่วง จ้องมองคนที่ยื่นห่างไปไม่กี่เมตรด้วยแววตาที่ยากจะอ่านออก
“เรื่องที่คุณได้ผมแล้วทิ้งเมื่อประมาณสี่ปีก่อน”

“อะไรนะคะ!”

“ต้องให้ผมพูดอ้อ?”

คนโดนรื้อฟื้นความหลังกลอกตาจนแทบจะได้สามร้อยหกสิบองศา
ทั้งโกรธ ทั้งอับอาย “ส่งลูกคืนมาละ ฉันต้องรีบไปแล้ว”

พาวัวญเดินเข้าไปใกล้เขาอีกเพื่อหวังอุ้มลูกแล้วเฟ้นหนี ในใจก็แอบ
ตั้งปณิธานเอาไว้ว่า ถ้าไม่มีเรื่องด่วนจะไม่มีทางมาที่นี่อีกแน่นอน ไม่รู้จริงๆ

ว่าเพราะโชคชะตาหรือความบังเอิญกันแน่ที่ทำให้ต้องมาเจอเขาที่โรงพยาบาลนี้ตั้งสองครั้งสองครา ทั้งๆ ที่ตลอดเวลาเกือบสี่ปีไม่เคยได้ยื่นข่าวคราวกันด้วยซ้ำ แต่สรวิศกลับกันเด็กน้อยไว้ไม่ให้เธอเข้าไปถึงตัว

“นี่คุณ!” พาชวีญตั้งท่าจะวิ่ง แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าไปหน้าอยู่ห่างจากสรวิศไม่กี่สิบ ก้าว...ชนิดที่สัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ของกันและกันเลยทีเดียว

เป็นอีกครั้งที่สองสายตาประสานสบอย่างไม่ได้นัดหมาย หนึ่งคู่คล้ายมีบางอย่างซ่อนอยู่ อีกคู่คล้ายต้องการค้นหาความจริงบางอย่าง

พาชวีญยึดตัวขึ้นทันที และขยับถอยออกไปหนึ่งก้าวเพื่อรักษาระยะห่างเอาไว้

“คุณนั่งลงก่อนเถอะ” สรวิศไม่ยอมปล่อยให้พาชวีญหนีไปได้ง่ายๆ ในเมื่อสิ่งที่ค้างคาใจยังไม่ได้ความกระจ่าง

คนโดนบีบบังคับกลายเป็นๆ จำต้องทำตามอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง สีหน้าแววตาของเขาบ่งบอกว่าถ้ารอบนี้เธอไม่ให้ความร่วมมือ เธออาจโดนคุ้ยแคะแคะเกาจนเกินกว่าที่ควรจะเป็นก็ได้

“ดีอะไรหน่อยไหม”

“ไม่ค่ะ ขอคุณ คุณพูดฐานะของคุณมาดีกว่า ฉันต้องรีบไป”

สรวิศผ่อนลมหายใจเบาๆ เขาได้ยินคำว่า ‘รีบ’ จากเธอมาสามรอบไม่รู้ว่ามีฐานะด้านจริงๆ หรือว่าแค่อยากไปให้พ้นๆ กันแน่

“นั่นผมก็เข้าใจเรื่องเลยแล้วกัน” แม้จะเป็นนักบริหารที่มีความเด็ดขาดและมีประสบการณ์การพูดต่อหน้าผู้คนมามากมาย แต่พอต้องเอ่ยถึงเรื่องที่ดีต่ออยู่ในใจเขากลับประหม่าจนเปลอเสียงริมฝีปาก “ผมอยาการู้ว่า ยิหาวอายุเท่าไร”

“สองขวบครึ่งค่ะ”

คำตอบสวนกลับมารวดเร็ว ดังคนถูกถามเตรียมการมาอย่างดี

“ผมไม่คิดว่าเด็กสองขวบครึ่งจะตัวโตขนาดนี้”

“เด็กเดี๋ยวนี้คงมีพัฒนาการเร็วมั้งคะ” สีน้าคนพูดเต็มไปด้วยความ-
มั่นใจ ตาที่สบกับเขาค่อยคลายไม่พอใจนิดๆ ที่โดนโต้แย้ง

“แล้วพ่อของแกไม่มาด้วยเหรอ ถึงได้ปล่อยให้มาอยู่ที่นี่”

“ไม่มาค่ะ แต่ฉันก็ไม่ได้ปล่อยให้ยิวหาอยู่คนเดียววันละ เกออยู่กับ
พี่เลี้ยง...”

“ที่หนีไปกรี๊ดตาราจนปานนี้ยังไม่กลับมา” สรวิตดักคอจนพาขวัญ
ถึงกับพูดอะไรไม่ออก “คุณแต่งงานตั้งแต่เมื่อไหร่”

“รู้สึกว่ามันจะเป็นเรื่องส่วนตัวของฉันนะคะ”

“คุณก็รู้ว่าผมกำลังสงสัยอะไร” สรวิตไม่อยากจะกดดัน แค่อายากเคลียร์
ให้กระจ่าง จะได้ไม่ค้างคาใจอีก “ถ้าไม่ยากให้ผมจ้างนักสืบก็ตอบคำถาม
ผมมาเถอะ”

เธอเงยไปอึดใจ ก่อนจะยอมตอบ “เมื่อสองปีที่แล้วค่ะ”

“คุณ...”

“ค่ะ ฉันท้องก่อนแต่ง ต้องให้ลงรายละเอียดเพิ่มเติมไหมคะ”

“ก็ถ้าคุณอยากเล่า...”

“นี่คุณ!” พาขวัญวินอย่างเหลืออด เป็นเหตุให้คนที่นอนหลับอยู่สะดุ้ง
แต่ยังไม่ถึงกับตื่นขึ้นมา

“เบาๆ หน่อยสิคุณ ยิวหาพวแล้วเนี่ย”

พาขวัญเม้มปากแน่น พยายามอดทนเพื่อให้เรื่องราวมันจบๆ ไป
“ฉันว่าคุณถามมากพอแล้วนะคะ ส่งลูกคืนมาให้ฉันได้แล้ว”

“ผมยังไม่รู้จักชื่อสามีคุณเลย”

“ฉันจำเป็นต้องบอกขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ถ้าได้ก็ดีครับ”

เขาตอบหน้าตาย ทำให้ความอดทนของพาขวัญเริ่มลดน้อยลงทุกที

“คุณนี่เสียมารยาทมากจริงๆ”

“ถ้าคุณไม่ยากบอก...”

“ไม่ใช่ไม่ยากบอก แต่ฉันไม่จำเป็นต้องบอก”

“ไม่จำเป็นต้องบอก หรือว่าไม่มี...”

“คุณ!” พาชวีญผุดลุกขึ้นทันที นอกจากจะตกใจกับประโยคที่ย้อนถามมาแล้ว ยังไม่พอใจกับการล้วงความลับของคนที่ไม่ได้เจอกันมาหลายปีด้วย

แต่ก่อนที่เธอจะได้ย้อนประโยคอะไรออกไป สายตาก็พลันเห็นเงาสะท้อนของคนที่กำลังเปิดประตูเข้ามาในร้าน

“ฉันคงต้องไปแล้ว สามี่ฉันมารับแล้วค่ะ” พาชวีญอุ้มยิวหาออกมาจากตักของสรวิต ซึ่งรอบนี้เขาไม่ได้ห้ามปราม คงเห็นแล้วว่ามีคนกำลังเดินตรงเข้ามาจริงๆ

“ขอตัวนะคะ หวังว่าคุณคงไม่ติดใจอะไรกับเรื่องนี้อีก เพราะฉันกับลูกไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับคุณ”

พาชวีญทิ้งท้ายเอาไว้แล้วเดินไปส่งยิวหาให้คนที่หยุดยืนอยู่กลางร้าน ทั้งสองส่งยิ้มให้กัน คุยกะหนุงกะหนิงอยู่ครู่ ก่อนจะเดินออกจากร้านไป

สรวิตมองตามทั้งสองจนลับสายตา พร้อมกับมูมปากที่กระตุกยิ้มน้อยๆ